



50 JAAR UHASSELT

KNOWLEDGE IN ACTION

inhoudsopgave

4

50 jaar groei

8

Onder rectoren:
Harry Martens,
Luc De Schepper
& Bernard
Vanheusden

18

Studentenleven:
“Waar is dat feestje?
In de Villieus
Fitlink natuurlijk!”

24

Onderzoeks-
carrières, vroeger
en nu

36

Kotbazen van het
eerste uur:
“Onze studenten
houden ons jong”

42

Spin-offs: van
buitenbeentjes tot
kroonjuwelen

48

ICP: Internationale
alumni biostatistics
blikken terug

58

Generatiestudenten:
Het zit in de familie!

COLOFON

Concept en eindredactie:

Koen Santermans

Thomas Vandenreyt

Redactie: Ann T'Syen

Vormgeving:

Dave Bosmans

Mayte Gomez Sanchez

Fotografie: Liesbeth Driessen

Druk: Chapo

Verantwoordelijke uitgever:

Koen Santermans

Universiteit Hasselt | Campus Hasselt
Martelarenlaan 42 | BE-3500 Hasselt

*Daar waar het landschap leeg was.
Daar waar de wereld v r weg lag.
Daar waar kansen ontbraken.
Net daar besloten we te dromen
over een plek voor ontdekking en verwondering.
Net daar besloten we te bouwen
aan een universiteit die de toekomst dient
en aan een samenleving die veerkrachtig is.
En net daar tonen we, elke dag opnieuw, dat alles kan.
Alles, zolang we maar niet onverschillig zijn.*

In deze speciale uitgave leest u hoe we dat deden
 n hoe we zullen blijven dromen, bouwen en de toekomst dienen.

logo's door de jaren heen



1968 Economische
Hogeschool Limburg



1973 LUC



1999



2001 LUC en
Maastricht University



UNIVERSITEIT VAN DE TOEKOMST

2005



2012



2017

1969

11.000 betogers trekken door de straten van Hasselt om te pleiten voor een Limburgse universiteit



1971

Limburg krijgt groen licht voor het inrichten van een autonome universitaire instelling in de provincie



1973

Het eerste academiejaar van het Limburgs Universitair Centrum (LUC) start met 322 studenten en 56 personeelsleden

1974

De campus in Diepenbeek wordt officieel geopend



50 jaar groei

2020

Bernard Vanheusden wordt rector, hij volgt Luc De Schepper op



2022

Vijf nieuwe opleidingen gaan van start. UHasselt telt nu 6.800 studenten

2018

UHasselt krijgt er een zevende faculteit bij: Revalidatie-wetenschappen

2017

Lancering interfacultaire School voor Educatieve Studies (SES) met vier educatieve master-opleidingen



2016

UHasselt opent in het Nationaal Park Hoge Kempen haar Field Research Centre en Ecotron Hasselt University

UHasselt is nog een jonge universiteit. Op amper vijftig jaar tijd groeide de Limburgse universiteit exponentieel tot een bloeiend centrum van onderwijs, onderzoek, dienstverlening en valorisatie. Een sterke civic universiteit, vastbesloten om meerwaarde te creëren voor de wereld en haar regio.

1977

De eerste onderzoekslabo's openen, het wetenschappelijk onderzoek start aan LUC. Ook het Dokter Willemsinstituut (latere BIOMED) opent haar deuren

1979

De eerste contract-onderzoekers voor dienstverlening worden aangeworven



1983

Eerste eredictoraten worden uitgereikt, één ervan is voor de latere Nobelprijs winnaar Georges Köhler (geneeskunde)

1987

De opleiding architectuur krijgt haar plek op de campus in Diepenbeek. In 2013 integreren ze binnen UHasselt

2014

Opstart School voor Mobiliteitswetenschappen en UHasselt SEE (UHasselt School for Expert Education)

2013

Door de integratie van 4 academische hogeschoolopleidingen stijgt het aantal studenten van 3.000 naar 5.500



2012

Opening stadscampus in de Oude Gevangenis in Hasselt

2008

UHasselt richt samen met Maastricht University en KU Leuven de bacheloropleiding rechten op

2015

Nieuwe opleiding: handelswetenschappen

1991

De Economische Hogeschool Limburg (EHL) integreert in het LUC. Het studentenaantal stijgt hierna al snel van 700 naar 2.100



1988

Harry Martens wordt rector, hij neemt het ambt over van Louis Verhaegen



1992

Het Wetenschapspark Limburg op campus Diepenbeek opent haar deuren

2004

Start opleiding mobiliteitswetenschappen

Luc De Schepper wordt rector, hij volgt Harry Martens op



2003

LUC en de Hogescholen PHL en XIOS vormen samen de Associatie Universiteit-Hogescholen Limburg (AUHL)



2001

LUC en Maastricht University richten samen de transnationale Universiteit Limburg (tUL) op



2005

Het LUC krijgt een nieuwe naam. Universiteit Hasselt is geboren.

“We zijn trots op deze 50 jaar heb

“Maar we hebben er verdorie hard voor

**Aan elke andere Vlaamse universiteit wisselden rector-
ren elkaar de voorbije 50 jaar
aan een hoger tempo op, maar
niet aan UHasselt. De drie
voorgaande rectoren stonden
allemaal 16 jaar – vier ambts-
termijnen lang – aan het roer.
Dit is de terug- en vooruitblik
van drie generaties rectoren.
Allen trots, op de groei van de
universiteit, haar maatschap-
pelijke rol in de regio en op de
kwaliteit van het onderwijs
en onderzoek. Tegelijk blij-
ven ze ambitieus. ‘We moeten
blijven groeien.’**

Het heeft bijna iets majestueus om de drie bij elkaar te zien in het kantoor van de rector. Harry Martens, Luc De Schepper en Bernard Vanheusden. Alle drie werpen ze spontaan een trotse blik naar de stadscampus daarbuiten, die het groeiverhaal van UHasselt prachtig symboliseert. Een chemicus, een fysicus en een jurist. Twee rasechte Limburgers en een “gastarbeider”. Drie bruggenbouwers-pur-sang. Ambitieuze, strijdvaardige en oprecht doordrongen van de maatschappelijke opdracht die UHasselt wil en moet spelen. Als motor voor regionale innovatie en economische welvaart. En als instrument tegen de tergende onrechtvaardigheid waar hun provincie onder lijdt: de onderparticipatie van Limburgse jongeren aan het hoger onderwijs. ►



wat we in ben bereikt”

moeten vechten”



GROEIAMBITIE

In zijn eerste interview als rector zei Luc De Schepper in 2005 aan De Standaard: "Ik denk niet dat mijn visie op de universiteit verschilt van die van mijn voorganger."

Harry Martens: "Die uitspraak kon even goed van mij zijn, of van Bernard Vanheusden. Van bij de oprichting heeft deze universiteit een duidelijke maatschappelijke opdracht voor ogen: komaf maken met de onderparticipatie van Limburgse jongeren aan het hoger onderwijs. Om dat te realiseren hadden we van bij het begin de duidelijke ambitie te groeien. Dat zie je zelfs in de allereerste toespraak van Louis Verhaegen al. En het is een constante in elke toespraak en ieder beleidsplan dat volgde. Over de manier waarop we het wilden aanpakken konden we al eens discussiëren, maar groeien wilden we allemaal."

Bernard Vanheusden: "In de jaren 60 gingen elders in Vlaanderen liefst vijf keer meer studenten naar de universiteit dan in deze provincie. Die gigantische achterstand is gelukkig verleden tijd. Voor de opleidingen die UHasselt aanbiedt, is de participatiegraad even hoog als het Vlaamse gemiddelde. Maar voor de opleidingen die we niet inrichten, blijft het probleem hardnekkig. Om de Limburgse jongeren dezelfde kansen te bieden als hun leeftijdsgenoten moeten we dus blijven groeien."

Luc De Schepper: "Collega-rectoren vroegen me vaak: wanneer is het nu genoeg geweest daar in Limburg? Dan antwoordde ik altijd: "Nog niet meteen." Groeiambitie is een noodzakelijke constante in onze geschiedenis. Want als kleine universiteit ben je continu bedreigd: je hebt te weinig opleidingen, te weinig studenten, te weinig onderzoeksexpertise en kan dus ook te weinig impact creëren. We zijn al flink opgeschoten, maar we zijn er nog lang niet."

Het is een oude strijd, die verder teruggaat dan 1973.

Harry Martens: "Het pleidooi voor een universiteit in Limburg dateert al van de

jaren 60. Toen in 1965 in Antwerpen en Kortrijk een universiteit werd opgericht, is deze provincie – tot grote ergernis van de Limburgers – overgeslagen. In 1969 is er dan handig gebruikgemaakt van een gaatje in de wetgeving om de Economische Hogeschool Limburg (EHL) op te richten. De EHL kwam er tegen de wil van de wetgever, en de start werd volledig gefinancierd door het bedrijfsleven. Maar daarmee is het startschot gegeven."

Luc De Schepper: "Het maatschappelijk draagvlak voor een universiteit in Limburg was gigantisch. *Universiteit van alle standen, Ook voor onze jeugd gelijke kansen, Mijnen gesloten, universiteit open:* met die slogans trokken in 1969 11.000 Limburgers door Hasselt. Met die betoging is ons verhaal echt begonnen. Al duurde het nog tot september 1973 voor gouverneur Louis Roppe het lintje van het Limburgs Universitair Centrum (LUC) mocht doorknippen."

"Collega-rectoren vroegen me: wanneer is het nu genoeg geweest daar in Limburg? Mijn antwoord: nog niet meteen"

Luc De Schepper

ARCHITECT VAN HET ONDERWIJSMODEL

Welke stempel heeft Louis Verhaegen als eerste rector gedrukt?

Harry Martens: "Louis Verhaegen was de visionaire architect van ons onderwijsmodel. De enthousiaste bezieler van veel onderwijsvernieuwingen die achteraf model hebben gestaan voor realisaties aan andere Vlaamse universiteiten. Ons trimstersysteem, het activerend onderwijs in kleine groepen, de aandacht voor de begeleiding van de student. Daarin hebben we een sterke reputatie opgebouwd. Samen met Leo Wieërs van de EHL zette hij de krijtlijnen uit. Wieërs ging nog een stap verder in zijn pedagogische dromen. In de bouwplannen van de campus

in Diepenbeek was oorspronkelijk geen enkel auditorium voorzien (lacht). Dat heeft Verhaegen toch wat bijgestuurd."

Luc De Schepper: "Dat onderwijsmodel blijft tot vandaag overeind en we zullen er ook nooit aan tornen. Voor Verhaegen waren dat niet zomaar mooie woorden. In die beginjaren gaf hij zelf oefenzittingen aan studenten. Hij verwachtte dat ook van elke prof. Als je bij het FWO een aanvraag deed, ging hij altijd eerst na of je onderwijskwaliteit wel goed was. Waren er op dat vlak problemen, dan vond hij dat er geen tijd was om met je onderzoek bezig te zijn."

Onderwijs was in die beginperiode de absolute nummer 1 prioriteit. Dat is veranderd.

Luc De Schepper: "Met alleen maar kandidaatsopleidingen, een beperkt aanbod en weinig middelen was onderzoekscapaciteit opbouwen in die beginjaren geen sinecure. Professor Lambert Stals heeft op dat terrein een belangrijke rol gespeeld. Hij bundelde al snel de krachten met externe partners en zette onderzoeksprojecten op die door het bedrijfsleven gefinancierd werden. Een slimme strategie, maar een overlevingsstrategie ook. Het was vrijwel de enige manier om financiering te vinden voor ons onderzoek. Projecten van het LUC werden destijds vaak gewoon genegeerd, omdat wij in sommige commissies geen experts hadden."

Harry Martens: "Die beginperiode was heel moeilijk. De Nederlandse overheid heeft dat met Universiteit Maastricht helemaal anders aangepakt. Die universiteit, die in dezelfde periode werd opgericht, heeft ook strijd moeten voeren voor haar bestaansrecht, maar toen de overheid haar aanwezigheid in het academische landschap eenmaal geaccepteerd had, heeft ze de universiteit wel meteen laten groeien tot 6.000 studenten. Hier had ik vaak het gevoel dat men ons wel geboren had laten worden, maar het vertikte ons eten te geven. Men tolereerde ons wel, maar deed er tegelijk alles aan om ons zo klein mogelijk te houden. Toen we in 1973 met 322



Luc De Schepper



Bernard Vanheusden



Harry Martens

Wist je dat

de zoektocht naar de eerste rector gewoon gestart is met een vacature in de krant? *Gezocht: rector.* Op die jobadvertentie heeft Louis Verhaegen in 1972 gereageerd.

studenten startten, kregen we maar financiering voor 200. De rest moesten we zelf bijpassen. En we hebben nog lang moeten pleiten om gefinancierd te worden voor dat reële aantal.”

Bernard Vanheusden: “Het LUC is opgericht zonder een duidelijk toekomstplan. Wat moet een universiteit in Limburg zijn? Hoe moet die er over tien jaar uitzien? Dat soort langetermijnvisie bestond toen niet. Het was elke keer opnieuw strijd voeren voor iedere stap vooruit.”

Luc De Schepper: “Inderdaad. Want hoe wil je een braindrain uit de regio tegenhouden met alleen maar kandidaatsopleidingen? En waarom starten met alleen maar exacte wetenschappen en geneeskunde? Veel logica schuilde daar niet achter, maar het was het enige wat politiek haalbaar was.”

Bernard Vanheusden: “Drie jaar geleden

hebben we met het 10-10-10-plan een duidelijk toekomstplan neergeschreven. Dat maakte meteen heel zichtbaar hoe UHasselt er tegen 2030 moet uitzien. Beetje bij beetje voeren we dat plan uit. Dit academiejaar zijn we begonnen met vier van de tien gevraagde opleidingen en een nieuwe masteropleiding binnen industriële ingenieurswetenschappen. Het blijft een traag proces. En het kost altijd strijd. Die resterende noodzakelijke opleidingen zijn nog niet verworven.”

HET LUC: WAT MOET IK DAARMEE?

Toen Harry Martens in 1988 aantrad als rector was de situatie nog heel precair.

Harry Martens: “Het LUC: wat moet ik daarmee?”, zei minister voor Onderwijs ▶

Daniel Coens in het Belang van Limburg. In die sfeer ben ik aan mijn eerste mandaat begonnen. We hebben altijd moeten vechten.”

Luc De Schepper: “De integratie van de Economische Hogeschool Limburg (EHL) was een belangrijke doorbraak. Tot 1991 hadden we alleen maar kandidaatsopleidingen, wat goed wetenschappelijk onderzoek uitbouwen moeilijk maakte. Die tweecycli-opleidingen waren noodzakelijk om tot een volwaardige universiteit uit te groeien.”

Harry Martens: “Dat was ook de reden waarom andere universiteiten er zo tegen gekant waren. Zolang we alleen kandidaturen aanboden, stroomden studenten in de licenties vanzelf in aan andere Vlaamse universiteiten. Zonder politieke druk hadden we dat nooit klaargespeeld. Dat hebben we aan Jaak Gabriëls te danken. Als voorzitter van de Volksunie heeft hij bij de regeringsonderhandelingen zijn nek uitge-

stoken. “Zonder de integratie van de EHL in het LUC komt er geen regeerakkoord”, zei hij. En hij hield voet bij stuk.”

Ook de oprichting van de Transnationale Universiteit Limburg (tUL) in 2001 was een belangrijke mijlpaal.

Luc De Schepper: “Dat is zonder twijfel de strafste realisatie van Harry Martens. Ook al waren de ambities voor die transnationale universiteit oorspronkelijk nog groter en hebben we niet de hele droom kunnen realiseren: ze fungeerde vaak als breekijzer en heeft ons altijd de mogelijkheid gegeven verder te groeien. Zonder de tUL hadden we de opleidingen informatica en biomedische wetenschappen niet kunnen inrichten. En de faculteit Rechten zou er nooit gekomen zijn.”

Harry Martens: “De tUL was natuurlijk een vorm van Realpolitik. Je kan blijven strijden, maar als je geen gelijk krijgt, krijg je geen gelijk. Elke discussie over nieuwe

opleidingen strandde in hetzelfde discours: er zijn al genoeg universiteiten in Vlaanderen, Limburgers kunnen gemakkelijk met de trein naar Leuven, er zijn geen profen genoeg om de onderwijskwaliteit te garanderen en een verdere uitbreiding is een verspilling van belastinggeld. Met de tUL paktten we dat anders aan. Nederland en Vlaanderen legden hun middelen en expertise samen om een opleiding aan te bieden voor Vlaamse en Nederlandse studenten. Eigenlijk was dat een besparing. En een mooie samenwerking op Europees vlak. Daar had minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten wel oren naar.”

HET LIMBURGPLAN

Daarmee was de strijd nog niet gestreden.

Luc De Schepper: “Absoluut niet. Toen ik in 2004 aantrad – en duidelijk werd dat de tUL onze huizenhoge verwachtingen



niet zou kunnen inlossen – heerste wat moedeloosheid en pessimisme. Het leek even alsof we op onze grenzen gestoten waren. Meerdere politici opperden dat er eindelijk een definitieve oplossing gevonden moest worden voor dat LUC met zijn 2.000 studenten. We waren niet veel groter dan sommige colleges. Van het LUC een tweede KULAK maken – dus een satelliet van KU Leuven – lag voor sommigen voor de hand. Maar toen Steve Stevaert gouverneur van Limburg werd, heeft hij zich vastgebeten in ons dossier. Dat de faculteit Rechten er gekomen is, hebben we aan hem te danken. Hij heeft op pagina 127 – in twee kleine zinnnetjes – in het Limburgplan laten schrijven dat UHasselt een volledig uitgebouwde rechtenfaculteit zou krijgen. Yves Leterme kwam, als Vlaams minister-president, dat plan ondertekenen. Frank Vandenbroucke, die minister voor Onderwijs was, wist niets van die passage. Op een bepaald moment zei hij: “Meneer

de rector, u weet toch dat u nooit een faculteit Rechten zal krijgen.” Maar toen was het plan al getekend. *(lacht)*”

Harry Martens: “De oprichting van de rechtenfaculteit bleef een hele uitdaging. We hadden die faculteit volledig ontworpen in een samenwerkingsmodel tussen Universiteit Maastricht en UHasselt. Alles was klaar. Alle officiële procedures werden gevolgd. Er was een politiek akkoord. En toch kregen we plots een negatief advies. Toen heb ik eens diep gezucht. Drie maanden later kregen we wel groen licht, op voorwaarde dat we ook met KU Leuven zouden samenwerken. Dat was toch even wrang.”

Bernard Vanheusden: “Aan de rechtenfaculteit hebben collega’s van Maastricht, Hasselt en Leuven uiteindelijk wel altijd goed samengewerkt. Op de vloer viel weinig te merken van de strijd die eraan voorafging.”

SNELLE GROEISPRONGEN

Onder het rectorchap van Luc De Schepper maakte UHasselt enorme groeispromgen.

Harry Martens: “Rechten blijft toch een beetje de koninginnenfaculteit die je nodig hebt om uit te groeien tot een volwaardige universiteit. Ook mobiliteitswetenschappen, handelswetenschappen en de integratie van de tweecycli hogeschoolopleidingen waren belangrijke groeimomenten, net als de uitbouw van de stadscampus in Hasselt en de naamsverandering van LUC naar UHasselt – al onthaalde niet iedereen dat op applaus. Plots stonden we op de kaart.”

Bernard Vanheusden: “Door de integratie van de hogeschoolopleidingen groeiden onze studentenaantallen in één jaar met 30 tot 40 procent.”

Luc De Schepper: “Dat is de enige groei die we ooit cadeau gekregen hebben *(lacht)*. Die integratie vond in heel Vlaanderen ▶



“Toen we in 1973 startten met 322 studenten, kregen we maar financiering voor 200. De rest moesten we zelf bijpassen”

Harry Martens

plaats. Wij zagen die nieuwe opleidingen graag komen, al ging het om een gigantische operatie waar jaren werk in kroop.”

Harry Martens: “Ook daar moesten we creatief mee omgaan, zeker met de ingenieursopleiding die zowel van XIOS als KHLim kwam. Daar twee aparte faculteiten van maken was krankzinnig, maar dat betekende wel dat we opnieuw met KU Leuven moesten samenwerken.”

Het 10-10-10-plan deed veel stof opwaaien.

Luc De Schepper: “Mijn groeistrijd is wellicht de meest gemediatiseerde (*lacht*). Het is logisch dat je meer tegenwind krijgt als je in één beweging tien nieuwe opleidingen vraagt. Toch zijn we niet over één nacht ijs gegaan. Welke opleidingen zijn nodig om deze regio optimaal verder te ontwikkelen? Dat was het uitgangspunt. Samen met alle sociale partners hebben we een heel proces doorlopen. Het resultaat was een uitgebalanceerd verhaal dat in de regio brede steun genoot. Van die tien nieuwe opleidingen hebben we er al vier gekregen. Een mooie eerste stap, want het zijn stuk voor stuk fantastische opleidingen die impact zullen creëren. Het is alleen jammer dat we *toevallig* niet mogen beginnen met financiële blockbusters als burgerlijk ingenieur en de masters geneeskunde. Financieel is dat best een zware dobber voor UHasselt.”

STEUN VAN DE REGIO

De strijd is nog niet gestreden.

Harry Martens: “Het blijft een bevochten groei. In onze hele geschiedenis hebben we wel altijd de brede steun gekregen van Limburg, ook financieel. We leveren hoogstaand onderwijs en onderzoek dat internationaal hoge toppen scheert. Zonder de steun van onze regio zou dat nooit mogelijk geweest zijn. Dat de Limburgse

politici altijd consequent onze groei mee gefinancierd hebben, is absoluut niet vanzelfsprekend. Met de middelen die ze in UHasselt investeerden, hebben ze heel wat openbare zwembaden niet gebouwd, speelpleintjes *niet* aangelegd,... Ze zijn blijven investeren in de groei van de universiteit. De geschiedenis zal hen belonen.”

Luc De Schepper: “Meer dan 70 procent van alle dividenden die Limburg kreeg uit de reconversie stroomde door naar de universiteit. Qua Limburgse solidariteit kan dat tellen. Die steun was ook broodnodig, want zonder middelen kan je geen nieuwe opleidingen opstarten. Zodra een opleiding er goed en wel is, krijgt ze Vlaamse financiering en stroomt er dus Vlaams geld naar Limburg, maar in de opstartfase moet altijd een gat dichtgereden worden. Dat is het gevolg van een decretale regeling die nieuwe opleidingen moet ontmoedigen. Een regeling trouwens die alleen Limburg pijn doet, want andere universiteiten hebben geen grote groeiambities meer. Toen we groen licht kregen voor de faculteit Rechten, kregen we van de Vlaamse overheid geen middelen om op te starten. Het gebouw alleen kostte al 35 miljoen euro. De Limburgse politiek heeft ons, dankzij de middelen van LSM, niet alleen dat volledige bedrag gegeven. Ze gaf er ons nog eens 18 miljoen bovenop om de ontbrekende financiering in de opstartfase bij te passen. Zonder die brede Limburgse steun stonden we niet waar we nu staan. UHasselt is dus dankbaar.”

De universiteit brengt de regio natuurlijk ook heel wat opportuniteiten.

Bernard Vanheusden: “UHasselt genereert een omzet van 120 miljoen euro per jaar. 50 miljoen daarvan werven we competitief. Dat is geld dat zonder onze universiteit niet naar deze regio zou stromen. Die 100 miljoen euro die we in de loop van de jaren

van LSM kregen, was dus een zeer goede investering. Maar dat konden we twintig jaar geleden natuurlijk niet garanderen.”

Luc De Schepper: “UHasselt heeft vandaag ook veel meer economische en maatschappelijke impact op de regionale ontwikkeling. Bij de sluiting van de mijnen in de jaren 80 speelden we geen rol, omdat we nog te klein waren. Maar toen Ford in 2012 de deuren sloot, was de situatie heel anders. UHasselt berekende de economische impact op de regio en was van bij het begin betrokken bij het SALK-actieplan. De expertencommissie van SALKturbo werd geleid door onze decaan Piet Pauwels en bij het uitvoeren van de SALKturbo-projecten zijn veel UHasselt-onderzoekers betrokken. Precies door onze grote groei kunnen we meer impact creëren. Dat is een vliegwieleffect. Niemand in Limburg stelt ons daarom nog in vraag. Kunnen we UHasselt niet beter afschaffen of laten fuseren met een andere universiteit? Die opmerkingen hoor je niet meer.”

Harry Martens: “En dan hebben we het nog niet over het grote aantal afgestudeerden en de impact die ze elke dag creëren in Limburgse bedrijven en organisaties. De meerwaarde van dat menselijk kapitaal kan je nauwelijks overschatten. Ook voor de twee grootste Limburgse ziekenhuizen heeft de aanwezigheid van een universiteit veel kansen gecreëerd. Met een omgeving waarin artsen onderzoek kunnen voeren, kunnen ze veel gemakkelijker talentvolle artsen aantrekken. Daar heeft de patiëntenzorg in deze regio alleen maar bij gewonnen.”

Luc De Schepper: “Het feit dat we onafhankelijk zijn kunnen blijven groeien, heeft die impact verhoogd. De universiteitscampus in Kortrijk werd in 1965 opgericht, maar hun toegevoegde waarde voor de regio en de extra tewerkstelling die ze creëren kan je gewoon niet vergelijken.”

Harry Martens: “Dat is het verschil tussen je toekomst zelf in handen kunnen nemen en afhankelijk zijn van wat boven je hoofd beslist wordt.” ▶



Vlaanderen
verbeelding werkt

Jan Jambon

Vlaams Minister-president

In 1969 klonk in de straten van Hasselt niet "Hasselt Vlaams", maar "Hasselt Nu!" Vier jaar later was UHasselt, de jongste universiteit van Vlaanderen, een feit. Sindsdien is deze universiteit spectaculair gegroeid in kwantiteit, kwaliteit én bekendheid. UHasselt laat elk jaar studenten excelleren, zodat ze als alumni Vlaanderen en de wereld naar een hoger niveau kunnen tillen. UHasselt is zo veel meer dan een onderwijsinstelling, het is een plek waar aan de toekomst van Vlaanderen wordt gewerkt. Proficiat met jullie 50-jarig jubileum!

Jo Brouns

*Vlaams minister van Werk,
Economie, Innovatie & Landbouw*

Een halve eeuw Universiteit Hasselt, dat staat voor 50 jaar kwaliteitsvol onderwijs en innoverend onderzoek. Als Limburgse universiteit zijn jullie dan ook de groeimotor voor onze Limburgse economie, jobs en welvaart.

UHasselt vormt de onmisbare schakel tussen wetenschappelijk onderzoek en de maatschappelijke uitdagingen van vandaag en morgen.

Als Vlaams minister van Wetenschap en Innovatie, maar zeker ook als trotse Limburger, wens ik UHasselt ontzettend veel succes toe!

"Een halve eeuw excellent onderwijs, onderzoek én maatschappelijk engagement. Daar staat UHasselt voor. Al sedert haar ontstaan is UHasselt sterk verbonden met onze samenleving. Verweven met Limburg maar met een venster op de wereld, om horisonten te verbreden en antwoorden te bieden op vele uitdagingen. Een troef waar we als Limburgers trots op mogen zijn en die we moeten blijven uitspelen. Dit met het oog op een sterke regio waar elk talent telt."

Lydia Peeters

*Vlaams minister van Mobiliteit en
Openbare werken*

Ben Weyts

Vlaams minister van Onderwijs

UHasselt heeft in een halve eeuw tijd een unieke plaats veroverd in Vlaanderen. Een sterke uniciteit, identiteit en troeven die niemand anders heeft. Denk bijvoorbeeld aan het klimaatonderzoek van Ecotron, het Expertisecentrum voor Digitale Media, de campus Oude Gevangenis die open staat voor en verweven is met de hele stad en de sterke samenwerkingen met PXL, Limburgse bedrijven en via de tMUL ook met de Universiteit Maastricht. Als UHasselt die eigenheid verder ontwikkelt én uitspeelt, dan wachten er nog vele prachtige eeuwen.

Zuhal Demir

Vlaams minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme

50 jaar geleden zag de universiteit van Hasselt het levenslicht. Ze maakte in een sneltempo duidelijk dat niet enkel in Leuven, Gent of Antwerpen ruwe diamanten worden geslepen. Tijdens de regeringsonderhandelingen in 2019 trok ik dan ook zonder aarzelen de kar om onze eigen Universiteit in Limburg de extra opleidingen te geven die nodig en zinvol zijn. Wees trots op wat jullie op korte tijd hebben verwezenlijkt en kijk vol ambitie, vertrouwen en goede moed vooruit naar de toekomst. Ze lacht jullie toe.

Meryame Kitir

Minister van Ontwikkelingssamenwerking en Grootstedelijk Beleid

Op jullie 50ste verjaardag kunnen jullie terugkijken op een indrukwekkend parcours, en vol vertrouwen en ambitie de toekomst tegemoet gaan. Jullie behoren tot de top van de 50 beste jonge universiteiten wereldwijd; de samenwerking met andere universiteiten in binnen- en buitenland zorgt dat Limburg en de wereld elkaar ontmoeten. Zo veel jongeren hebben door jullie de kans gekregen zichzelf te ontplooiën en hun blik te verruimen. Veel succes met jullie toekomstplannen – de volgende generaties Limburgers én wereldburgers staan klaar om hun kans te grijpen!

Mariya Gabriel

*EU Commissioner for Innovation, Research,
Culture, Education and Youth*

Happy birthday, Hasselt University!

In 50 years, you have created an impressive network, and become a frontrunner in teaching, research, and innovation. And I think that joining the European University on Responsible Consumption and Production Eureca-Pro, was the best early birthday gift you could make yourself, your students and staff. Together, you will create numerous exciting opportunities to study, teach and research. You can be proud of what you have achieved!



**Europese
Commissie**



100 JAAR UHASSELT

Wat zijn de grootste uitdagingen de komende 50 jaar?

Bernard Vanheusden: “We moeten gestaag blijven groeien. Als we Europees willen meespelen, moeten we ook meer internationaliseren door meer Engelstalige opleidingen aan te bieden. De komende tien à vijftien jaar komt er op de arbeidsmarkt een serieuze krapte. Om het hoofd boven water te houden, zullen we ook buitenlands talent moeten aantrekken en opleiden. Onze toetreding tot het Europese Universiteitennetwerk EURECA-PRO is daarbij een mooie stap.”

Harry Martens: “Om meer Engelstalige opleidingen aan te bieden staat nog veel taalwetgeving in de weg. Dat zal moeten veranderen. Met alleen Vlaams talent komen we er niet.”

Luc De Schepper: “Tegelijk blijft het een oefening in balans. In Maastricht heeft de verregaande internationalisering de regionale impact wat doen verwateren. Dat moeten we goed bewaken. Als civic university moeten we onze rol blijven spelen voor de regio. En we moeten blijven investeren in manieren om de onderparticipatie van Limburgse jongeren verder aan te pakken. UHasselt moet haar instroom niet alleen verbreden, maar ook verdiepen. Nog altijd is de drempel naar de universiteit te hoog voor te veel Limburgse jongeren. Daar moeten we echt verandering in brengen.”

“Als we Europees willen meespelen, moeten we meer internationaliseren door meer Engelstalige opleidingen aan te bieden”

Bernard Vanheusden

Bernard Vanheusden: “Daar ben ik het volmondig mee eens. Op het vlak van inclusie moeten we een nog actievere rol spelen. We brengen de instroom en doorstroom van verschillende studentengroepen al nauwgezet in kaart. De komende jaren willen we de onderliggende problemen in detail detecteren, om daar mee oplossingen voor te bedenken.”

50 JAAR GROEISTRIJD

Hoe kijkt u zelf naar deze 50ste verjaardag?

Harry Martens: “Ik ben ontzettend trots op wat we hier gerealiseerd hebben, maar we hebben er verdorie voor moeten vechten. Dit is een verhaal van 50 jaar strijd. Maar de toekomst dient zich beloftevol aan.”

Bernard Vanheusden: “Vooral mooi vind ik dat we al die jaren consequent zijn blijven groeien: op het vlak van studenten, personeel, omzet en reputatie. In alle disciplines die we aanbieden, draaien we mee met de rest van Vlaanderen. We behoren tot de top 400 van de wereld. Met onze schaal-grootte nog verder in die rankings stijgen, zal niet evident zijn, maar het bewijst toch dat we er staan. De kwaliteit van ons onderzoek en onze opleidingen spreekt voor zich. En op het vlak van samenwerkingen zijn we een gegeerde bruid. We mogen trots zijn op wat we al gerealiseerd hebben. De komende jaren zullen we rustig verder blijven groeien. In één klap bijna verdubbelen zoals met de integratie, dat zal niet snel meer gebeuren.”

Luc De Schepper: “Dat hoeft ook niet. De beste universiteiten ter wereld tellen 10.000 tot 15.000 studenten. Wat dat betreft zijn we op goede weg. Daar geraken we over 50 jaar wel.” *(lacht)* ■

Wist je dat

Willy Goetstouwers, als allereerste verantwoordelijke van het LUC-rectoraat, in 1973 's avonds het land rondreed met stapels dossiers? In de wetgeving stond namelijk dat er voor elk programma een advies moest geformuleerd worden door proffen van andere Vlaamse universiteiten die de opleidingen ook organiseerden. En e-mail bestond natuurlijk nog niet.

*foto's links
boven naar onder:*

1988
Harry Martens volgt
Louis Verhaegen op

2004
Luc De Schepper
volgt Harry Martens
op

2020
Bernard Vanheusden
volgt Luc De
Schepper op

Waar is dat feestje?

In de ~~Villicus~~ Fitlink natuurlijk!

EEN ANDER LEVEN

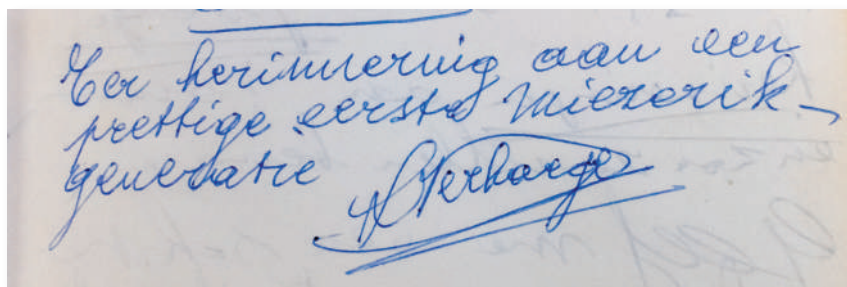
Janine Gilbert komt ogen tekort wanneer ze – met praeseslint en codex onder de arm – na 45 jaar de campus in Diepenbeek binnenwandelt. “Wat is het hier veranderd?”, zegt ze met open mond. “Vroeger was de agora een grote zitkuil, met vooraan een podium voor optredentjes. Eigenlijk vond ik dat toch gezelliger. En daar, door die lange gang heb ik eens met mijn autootje gereden. Een zwart-gele kever cabrio, in de kleuren van Miezerik. Wat hebben we toen gelachen.” Anaïs Claes lacht luid: “Zijn daar foto’s van? Want dat had ik graag gezien.”

De universiteit is op 50 jaar tijd dus erg veranderd.

Janine Gilbert: “Dat mag je wel zeggen. Dat eerste jaar was hier nog niets. De campus lag letterlijk tussen de koeien. De Villicus kwam er pas het tweede jaar. Eigenlijk speelde het sociale leven zich vooral op de agora af. We hadden ook een toog waaraan we bij Fons al eens een pintje gingen drinken. Met Miezerik probeerden we wat meer leven op de campus te brengen. Het eerste jaar werkten we nog samen met LEKO, ►







Boodschap van Louis Verhaegen in codex van Janine Gilbert

de studentenvereniging van de Economische Hogeschool Limburg, omdat zij al wat meer ervaring hadden, maar al snel ging Miererik op eigen kracht door. Iedereen was enthousiast over die studentenvereniging. De studenten, maar ook de proffen en de rector. Wij zetelden zelfs in de Raad van Bestuur en mochten mee beslissen over de benoemingen van proffen. Toen ik hier afstudeerde, heeft Louis Verhaegen nog een boodschap in mijn codex geschreven.”

TD'S, FILMAVONDEN EN CANTUSSEN

Wat voor studentikoze events organiseerden jullie?

Janine Gilbert: “Het eerste jaar waren dat vooral TD's. In die periode was het nog wat zoeken naar de juiste richting, al gaan sommige klassiekers zoals het Sinterklaasfeest al tot die tijd terug. Eén van onze medestudenten had een hele lange baard, dus lang moesten we niet zoeken naar een geschikte Sinterklaas. (lacht) Vanaf het tweede jaar organiseerden we ook filmavonden, een avondconcert in het cultureel centrum van Hasselt en middagconcerten op de campus. Zelfs Urbanus is hier op de agora komen optreden. Ik richtte ook Poespas op, een krantje vol grappige, geheime verhalen over het leven op de campus. Dat werd hier op de universiteitsdrukkerij gedrukt. Als praeses schreef ik trouwens ook elke week

een stukje voor het Belang van Limburg met nieuws van de campus. Drie á vier keer per jaar hielden we een cantus. En

we hadden een heel grote carnavalstoet.”

Anaïs Claes: “Nu kan je hier in Diepenbeek elke week wel naar een cantus, maar om die carnavalstoet benijd ik jou enorm. Daarover doen nog steeds de meest legendarische verhalen de ronde. Net als over de koten-tochten trouwens, waar men met een soort carnavalwagen van kot naar kot trok en overal een feestje bouwde. Zoiets is vandaag – met zoveel meer studenten – helaas niet meer haalbaar. Men zegt vaak dat studenten vandaag ontzettend hard feesten en graag buiten de lijntjes kleuren, maar de verhalen uit de beginperiode zijn veel zotter. Ik denk zelfs dat onze generatie een stuk braver is. We hebben alleen soms de perceptie tegen, omdat elke uitspatting tegenwoordig meteen op foto en video staat. Via sociale media verspreiden die dan als een lopend vuurtje.”

Janine Gilbert: “Ik ben zo blij dat er vroeger geen sociale media bestonden. Anders was het zeker niet zo plezierig geweest. Als je bij alles wat je doet achterom moet kijken, ...”

Is dat activiteiten aanbod uit de beginjaren nog vergelijkbaar met wat er vandaag gebeurt?

“In UHasselt-studentenverenigingen worden banden voor het leven gesmeed”

Anaïs Claes

Anaïs Claes: “Eigenlijk wel. Bij Hermes organiseren we ontzettend veel. Ook een aantal serieuzere events zoals de Job-

beurs en lezingen in samenwerking met het bedrijfsleven, maar de hoofdmoot blijven toch de TD's en de cantussen. Al is de schaalgrootte intussen wel wat veranderd. Vandaag telt Hermes alleen al 1.700 leden.”

Janine Gilbert: “1.700? Aan het LUC studeerden destijds in totaal maar zo'n 300 studenten! Hoeveel mensen zetelen er dan in een praesidium?”

Anaïs Claes: “Wij waren met 31. Dat is best een groot team, maar het is wel broodnodig. Als wij een uitverkochte dubbele-zaal-TD organiseren, komen er zo'n 2.700 studenten feesten. Dat is al geen klein fuifje meer. Om drie togen te bemannen, de veiligheid te garanderen en alles vlot te laten verlopen, heb je veel mankracht nodig.”

Janine Gilbert: “Dat klinkt een stuk complexer dan vroeger. Toen huurden we gewoon het zaaltje bij Villicus, en als er 100 à 150 studenten kwamen, was de zaal vol. Met 8 praesidium-leden en onze “losse flodders” lukte dat allemaal prima.”

VERKIEZINGEN, NIET ALTIJD EEN STRIJD

Praeses is een eretitel. Hoe moeilijk was het voor jullie om verkozen te worden?

Janine Gilbert: “Niet zo moeilijk. Ik ging gewoon wat reclame maken in de aula en probeerde zoveel mogelijk studenten aan te spreken in de wandelingen. Dat was genoeg

om overtuigend te winnen.”

Anaïs Claes: “Die strijd is vandaag een stuk intenser. Aan UHasselt duren de praeses-

Wist je dat

er - voor Diepenbeek - niet alleen aan Kiewit gedacht werd als plek om een universitaire campus te bouwen, maar ook aan Maasmechelen en Alden Biesen? In Hasselt was maar één plek die in aanmerking kwam: de kazerne. Maar dat wilde het leger niet.



verkiezingen maar liefst vijf weken. Het grasveld voor de campus transformeert in een heuse festivalweide en elke dag valt er wel wat te beleven. Het is een fantastische periode waar studenten enorm naar uitkijken, maar toch een stressfactor voor kandidaat-praesessen. Ook de weken voordien vond ik emotioneel zwaar. Je moet voldoende geld bij elkaar krijgen om die feestweken betaald te krijgen. UHasselt betaalt wel de helft van de omkadering, maar dan nog blijven er duizenden euro's nodig om alles te organiseren. Dat brengt ook financiële risico's mee. Als het misloopt, kan je als kandidaat-praeses met een serieuze financiële kater achterblijven. Dat voert de druk nog extra op."

Janine Gilbert: "Wij konden eigenlijk alles organiseren met de subsidies die we van de universiteit krijgen. Van dat soort druk hadden wij gelukkig helemaal geen last."

Was het moeilijker om als vrouw verkozen te geraken?

Anaïs Claes: "Ik had een mannelijke tegenkandidaat, en ben in die verkiezingsstrijd toch vaak op mijn vrouw-zijn aangesproken geweest. Hoewel ik als vicepraeses al bewezen had dat ik betrouwbaar en capabel was, werd plots de vraag gesteld: hoe gaat zij straks een cantus leiden? Kan een vrouw dat wel: 200 - vaak dronken - leden in het gareel houden? Die vraag wordt aan een man gewoon niet gesteld."

Janine Gilbert: "Dat ik een vrouw was, was in 1974 helemaal geen issue. Ook ik had een mannelijke tegenkandidaat, maar de vraag was gewoon: wie willen we straks als praeses? Mijn geslacht had daar niets mee te maken. Daar werd niet over gesproken." ▶



Anaïs Claes: “Men zegt soms dat er vroeger meer gender-vooroordelen bestonden, maar soms denk ik dat we er vandaag misschien té veel een issue maken. Misschien maken we het verschil daardoor net groter dan het is. In ieder geval creëerden die vragen en bedenkingen wel extra druk. Mensen stuurden mij de weken voordien ook voortdurend screenshots van boodschappen op sociale media waarin studenten hun voorkeur voor een kandidaat uitdrukten. Dat hielp ook niet. Eerlijk gezegd was ik ontzettend opgelucht toen mijn tegenkandidaat de handdoek in de ring gooide toen de praeses-kandidaten van de vier andere grote studentenverenigingen voor mij gestemd hadden. Van pure ontlasting ben ik in huilen uitgebarsten. Vanaf dat moment kon ik mij storten op de organisatie en daar voluit van genieten.”

Janine Gilbert: “Ik was natuurlijk ook blij toen ik verkozen werd, maar de hele aanloop naar de verkiezingen was absoluut niet zo stresserend. Het voelde nooit echt als een strijd.”

EEN GOEDE PRAESES

Wat is een goede praeses?

Janine Gilbert: “Niet gewoon het grootste fuifbeest van de opleiding. Al helpt dat wel.” (*lacht*)

Anaïs Claes: “Je moet als praeses natuurlijk wel van een feestje houden, maar dat alleen volstaat niet. Een praeses moet toch vooral goed kunnen organiseren, een team enthousiasmeren en aansturen, en mensen samenbrengen.”

Janine Gilbert: “De praeses blijft degene die ervoor moet zorgen dat alles blijft draaien. Je moet fuiven organiseren, planningen maken, posters laten drukken en gaan ophangen, bestellingen doen, geld naar de bank brengen, vergaderen, iedereen enthousiast houden, de Poespas schrijven en verspreiden,.... Je draagt ontzettend veel verantwoordelijkheid en komt altijd tijd te kort. Ik heb niet voor niets mijn derde jaar geneeskunde opnieuw moeten doen. Niemand ging minder naar de les dan ik.”

Anaïs Claes: “Mijn thesis heb ik ook pas in tweede zitting ingediend. Tijdens het academiejaar slopte Hermes gewoon te veel tijd op. En toch heb ik daar nooit spijt van gehad. Net omdat ik tijdens het academiejaar zoveel leuke dingen mocht organiseren, was ik tijdens de examens extra gemotiveerd om hard te studeren.”

Hoe enthousiast waren jullie ouders over dat engagement?

Janine Gilbert: “Ik was de eerste van de familie die ging studeren. Moeder was ontzettend trots op mij. Ook het ar-

tikel dat ik elke week voor het Belang van Limburg mocht schrijven, maakte haar immens fier. Eigenlijk dacht zij dat ik mij als praeses vooral met dat soort dingen bezighield. Dat ik zoveel gefeest heb, besepte zij gelukkig niet. Anders zou ze wellicht minder enthousiast geweest zijn.” (*lacht*)

Anaïs Claes: “Mijn vader was in zijn studententijd een heel serieuze student die amper gefeest had. Zijn focus lag destijds uitsluitend bij zijn studies. Aanvankelijk was hij dan ook niet enthousiast over de rol die ik in een studentenvereniging wou opnemen. Maar eenmaal mijn ouders beseften hoe graag ik dat wou, hebben ze mij wel gesteund. Ik denk ook dat ze na een tijdje wel inzagen dat ik uit deze ervaring – al kostte die mij op korte termijn misschien wat punten – wel ontzettend veel leerde.”

SKILLS VOOR HET LEVEN

Wat hebben jullie dan geleerd als praeses?

Janine Gilbert: “Skills die je nergens anders kan opdoen. Echt leren doorzetten, nooit opgeven, en omgaan met moeilijke situaties. Als huisarts ben ik al twee keer in een hachelijke situatie terechtgekomen: één keer stond er iemand voor mij met een revolver, en een andere keer met



Janine Gilbert



Anaïs Claes

een mes. Als ik altijd een braaf studentje was geweest dat niet achter haar boeken vandaan was gekomen, dan had ik die situaties toch een stuk moeilijker kunnen meesteren.”

Anaïs Claes: “Ik heb mijn praesesjaar ook ervaren als een heel vormend jaar. Ik was naast praeses ook hoofd van de praesesraad, en zat dus in die rol ook regelmatig samen met de universiteit en de gemeente over grotere issues. Je leert helder communiceren, in team werken, leiding geven en groepsdynamieken beter inschatten. Na een tijdje weet je dat als je voor de organisatie van een TD 24 uur samen aan het werk bent, dat iedereen rond 3 à 4 uur ’s nachts zijn mentaal dipje krijgt en dat op dat moment alle emoties en frustraties komen bovendrijven. Daar leer je als praeses steeds beter mee omgaan. Je eigen veerkracht groeit daardoor ook. Net zoals je timemanagement-skills.”

**“Vandaag telt
Hermes alleen
al 1.700 leden”**

Anaïs Claes

**“1.700?
Aan het LUC
studeerden
destijds in
totaal maar
zo’n 300
studenten!”**

Janine Gilbert

DE UHASSELT-SFEER

Is het anders om aan UHasselt praeses te zijn dan aan een andere universiteit?

Janine Gilbert: “In 1974 alleszins. De kleinschaligheid was fantastisch. Op elk feestje kende iedereen elkaar. En ook die pioniersgeest gaf vleugels. We beseften dat we aan iets aan het bouwen waren dat nog aan het groeien was. Een onbeschrijflijk gevoel. Die sterke Limburgse band namen we trouwens achteraf ook mee naar Leuven. In die beginperiode voelden de Limburgse studenten zich daar soms wat minderwaardig. Samen met een andere voormalige LUC-praeses wilden we graag iets organiseren om te bewijzen dat we onze plek in die grote universiteitsstad verdienden. We huurden Stella Artois af en gaven een grote fuif. Tien frank voor een pintje. Dat was een immens succes.”

Anaïs Claes: “Gek genoeg herken ik dit helemaal. Al is de universiteit intussen gigantisch gegroeid, die kleinschaligheid maakt ons tot op vandaag toch echt uniek. Iedereen kent elkaar aan UHasselt. Er is ook maar één feestlocatie he. Waar is dat feestje? In de Fitlink natuurlijk! Elke week zie je dezelfde mensen daar terug. Je krijgt hier – veel meer dan aan een andere unief – de kans om een mooi netwerk uit te bouwen, dat je ook na je studiejaren meeneemt. Je hebt samen geëst en veel plezier beleefd, en dat creëert een band die niet stopt wanneer je hier afstudeert. In mijn professioneel leven kom ik overal nog oud-studenten tegen. Het boekhoudkantoor waar ik vandaag mee samenwerk, is een oud-praeses van Hermes. Zelfs bij de gynaecoloog valt er aan oud-Miezerik-praesidiumleden niet te ontsnappen (*lacht*). In de UHasselt-studentenverenigingen worden banden voor het leven gesmeed.”

Janine Gilbert: “Absoluut! Samen feesten en plezier maken: dat blijft het beste bindmiddel.”

ONDERZOEKSCARRIÈRES, VROEGER EN NU

“Vandaag is multidisciplinariteit maar aan UHasselt hebben we

Paul Janssen was in 1974 één van de allereerste doctorandi van het Limburgs Universitair Centrum (LUC). Voor de (bio)statisticus luidde dit het begin in van een gevarieerde academische loopbaan die uitmondde in acht jaar vicerectoraat Onderzoek. Marlies Van Bael startte bijna twintig jaar later haar doctoraat in de chemie aan het Instituut voor Materiaalonderzoek (imo-imomec), dat ze vandaag als directeur leidt. En Jonas Voorter verdedigt in 2023 zijn doctoraat in de rechten. Hoe zijn onderzoekscarrières aan UHasselt de voorbije 50 jaar veranderd? Niemand kan de vergelijking beter maken dan deze ervaringsdeskundigen.

NIEUWSGIERIGHEID ALS DRIJFVEER

Wat trok jullie destijds aan in een academische loopbaan?

Paul Janssen: “Nieuwsgierigheid. Meer willen weten, dieper graven en nieuwe dingen ontdekken. En het leuke is dat die nieuwsgierigheid nooit ophoudt.”

Jonas Voorter: “Na mijn masteropleiding werkte ik eerst in een advocatenkantoor. Ongemeen boeiend, maar wanneer het echt interessant begon te worden, moest ik het dossier vaak afronden. Voor de cliënt had nog dieper graven geen meerwaarde. Maar ik wou zelf wel graag meer weten, nieuwe dingen uitdenken en op een creatieve manier dingen met elkaar

verbinden. Dat kan alleen in een academische setting. Ook mijn idealisme speelt zeker een rol. Misschien is het omdat ik jong ben, maar ik hoop ergens dat ik met mijn onderzoek de wereld kan verbeteren.”

Marlies Van Bael: “Die verwondering blijft. Net als dat idealisme trouwens. Al denk ik niet dat ik degene ben die de wereld ga veranderen; ik geloof wel dat ik met mijn team zandkorreltjes kan verleggen, en dat – als veel onderzoekers in ons domein dat doen – we de rivier van richting kunnen doen veranderen.”

Het profiel van “de doctorandus” is dus niet veel veranderd op vijftig jaar tijd?

Paul Janssen: “De waaier van potentiële kandidaten is toch verbreed. Toen ik in ►



**een *buzz word*,
daar altijd al op ingezet.”**





Paul Janssen

1974 aan mijn doctoraat begon, lag de focus heel erg op het fundamenteel onderzoek, terwijl een doctoraat vandaag al van bij het begin erg toepassingsgericht kan zijn. Die bredere insteek kan een grotere groep jonge onderzoekers bekoren.”

Marlies Van Bael: “Misschien is dat ook domeinafhankelijk, want – hoewel mijn eigen doctoraat erg fundamenteel van aard was – was die toepassingsgerichtheid in de jaren 90 al een evidente optie. Heel wat doctoraten gebeurden toen zelfs al in samenwerking met de industrie. In veel andere domeinen werd die verbreding inderdaad pas later de standaard.”

Jonas Voorter: “Vandaag moet je al voor je begint, aantonen waarom jouw onderzoek relevant is voor de praktijk. Op rechtsfilosofisch onderzoek zit men bijvoorbeeld – zelfs in academische kringen – niet altijd te wachten.”

Marlies Van Bael: “Het echte blue-sky-onderzoek is intussen voor de uitzonderingen.”

Paul Janssen: “En toch is het belangrijk dat er voldoende aandacht en financiële ruimte voor blijft. Daar moeten we – vandaag meer dan ooit – over waken. We

“Onze universiteit was in de beginjaren zo klein dat onderzoekers elkaar altijd en overal tegenkwamen. Er was maar één koffiekamer. Iedereen ging heel spontaan op zoek naar synergieën”

Paul Janssen

moeten blijven investeren in fundamenteel onderzoek want uit heel abstracte vindingen ontstaan vaak onverwachte grootse toepassingen die scharniermomenten voor innovatie zijn.”

MINDER TIJD. MEER DEADLINES.

Krijgen jonge onderzoekers vandaag minder vrijheid?

Paul Janssen: “Minder tijd alleszins. Toen ik begon, heb ik de eerste twee jaar alleen maar gelezen. Er was niemand die vroeg wat ik aan het doen was. Mijn promotoren Herman Callaert en Noël Veraverbeke gaven mij alle ruimte om mij in te lezen in het statistische vakgebied. Dat is vandaag bijna ondenkbaar.”

Jonas Voorter: “Vandaag word je, in het vierjarige traject van een bursaal, na twee jaar al beoordeeld. Het eerste jaar kan je misschien nog wat zoeken naar de richting die je wil uitgaan en je methodologie, maar daarna moet je toch stilaan met iets tastbaars komen.”

Marlies Van Bael: “Vandaag begint de stress vaak zelfs al vóór de start. Om

Wist je dat

toen oud-vice-rector Paul Janssen in de zomer van 1974 als doctorandus kwam solliciteren, hij de campus niet vond? Toen hij een voorbijganger naar de weg vroeg, bleek de man nog nooit van de universiteit gehoord te hebben. “Het LUC, is dat een fabriek, meneer?”, vroeg de man in zijn mooiste Limburgs accent.

je projectaanvraag goed te verdedigen, moet je al heel wat werk verzet hebben. En van zodra je daadwerkelijk begint, ligt er vaak een plan klaar met werkpakketten waarbij je na zes maanden al resultaten moet tonen. Misschien is de balans op dat gebied soms wat door- geslagen. Tegelijkertijd vind ik het wel normaal dat academisch onderzoek ook ergens toe moet leiden. We werken per slot van rekening met geld van de belastingbetaler.”

VROUW- EN GEZINSVRIENDELIJKE

Hebben jullie de man-vrouwverhouding zien veranderen doorheen de jaren?

Jonas Voorter: “In onze onderzoeksgroep zijn de vrouwen in de meerderheid. In een faculteit Rechten is dat natuurlijk niet ongewoon.”

Marlies Van Bael: “Toen ik begon te doc- toreren, waren de vrouwelijke doctoran- di in onze groep ook in de meerderheid, maar alle proffen waren destijds wel nog mannen. Het probleem was niet zozeer dat er niet genoeg vrouwen startten in het academische onderzoek. Ze groei- den gewoon veel minder door. Dat is stilaan aan het veranderen, maar we zijn er nog niet.”

Paul Janssen: “Er worden vandaag wel meer initiatieven genomen om het tij

te keren. Zo maken we aan UHasselt vrouwelijke collega’s die terugkeren uit bevallingsverlof een jaar lesvrij om de opgelopen onderzoeksachterstand weg te werken. Geen overbodige luxe, maar vroeger bestond zo’n maatregel niet.”

Marlies Van Bael: “In ons domein brengt een zwangerschap vrouwelijke onder- zoekers nog verder achterop. Van zodra je zwanger bent tot het moment dat je stopt met borstvoeding, kan je niet in het labo werken. Zelfs met de meest fantas- tische initiatieven blijft het moeilijk om te ontsnappen aan die biologische reali- teit. Maar daar is nu wel veel meer aan- dacht voor dan twintig jaar geleden. Ook het algemeen klimaat is intussen vrouw- en gezinsvriendelijker. Toen ik pas prof was, voelde ik me als vrouw vaak onge- makkelijk. Belangrijke samenwerkingen of initiatieven leken vaak tussen pot en pint geregeld te worden. Dat was een heel mannelijke aangelegenheid, waar ik me geen deel van voelde. Die cultuur is intussen aan het veranderen. Je hoort vandaag trouwens ook meer mannen

over hun gezinsleven praten. Een onderzoekscarrière combineren met een gezinsleven blijft voor iedereen – man of vrouw – een uitdaging.”

OEFENING IN BALANS

Wie heeft de beste balans tussen werk en privéleven: onderzoekers die vijftig jaar geleden startten of de jonge gene- ratie vandaag?

Marlies Van Bael: “Ik denk dat mijn ge- neratie dat onderscheid tussen werk en privéleven veel minder maakte. Wij leef- den veel meer in de bubbel van ons doc- toraatsonderzoek. Als jonge onderzoeker strekte mijn sociaal leven zich niet veel verder uit dan de onderzoeksgroep waar- in ik actief was. Ik kwam in het weekend regelmatig naar het labo en ging daarna met mijn labo-maatjes samen nog wat doen, maar daar hield het ongeveer bij op. Jonge onderzoekers lijken nu veel duide- lijker een scheiding te trekken tussen werk en privéleven. Ze zien hun onderzoek veel meer als een 9-to-5-job, omdat ▶

PROF. DR. PAUL JANSSEN is sinds 1 december 1974 verbonden aan het LUC. Hij bereidde zijn doctoraat voor bij Herman Callaert en Noël Vera- verbeke, en verdedigde het in 1978 aan de KU Leuven, omdat UHasselt toen die bevoegdheid nog niet had. In 1983 verbleef hij zes maanden aan de Johns Hopkins University (Baltimore) en in 1990 nog eens twee maanden aan de Washington University (Seattle). Als lid van het Centrum voor Statistiek was hij in de periode 1993-2017 promotor van het ICP-masterprogramma Biostatistics.

Van 2004 tot 2008 was professor Janssen als voorzitter van de Onderzoeks- raad verantwoordelijk voor het onderzoeksbeleid van UHasselt, en van 2008 tot 2016 was hij vice-rector Onderzoek. Van 2007 tot 2019 was hij lid van het Bureau VLIR-UOS waarvan de laatste vier jaar als voorzitter. In die rol focuste hij op het beleid rond interuniversitaire ontwikkelingssamenwerking.

ze daarbuiten ook nog veel sociale activiteiten en verplichtingen hebben.”

Jonas Voorter: “Dat herken ik. Mijn leven valt helemaal niet samen met mijn werk. En dat vind ik ook prima. Ik ben gedreven in mijn onderzoek, maar op een bepaald moment – rond vijf uur inderdaad (lacht) – ga ik naar mijn vrouw en mijn kat. In het weekend probeer ik mijn laptop niet aan te raken. Ik denk dat mijn generatie het “life”-gedeelte een stuk belangrijker vindt in de work-lifebalans.”

Paul Janssen: “Ik zal maar niet vertellen hoeveel uur ik per week werk.”

Marlies Van Bael: “Ik ook niet. En ik verwacht absoluut niet dat iedereen diezelfde uren klopt, maar tegelijkertijd is het ook geen probleem als je wél 70 uur per week wil werken zo lang je daar energie uit haalt. In een academische loopbaan heb je veel vrijheid. Uiteindelijk zegt niemand dat je zo hard moet werken, maar je moet wel de consequenties van die keuzes dragen. Wil je op internationaal

niveau meedraaien en je apparatuur up-to-date houden – en voor ons onderzoek aan imo-imomec is dat cruciaal – dan moet je fondsen werven, projecten schrijven én publiceren. Dat vraagt nu eenmaal enorm veel tijd. Ben je tevreden met één of twee doctorandi? Dan is dat ook prima, maar dan moet je er wel vrede mee hebben dat je slechts in de marge van je veld meespeelt.”

Paul Janssen: “Wil je academisch succesvol zijn, wegen op het beleid en je vak

UITBOUW VAN HET UHASSELT-ONDERZOEK

In de beginjaren lag de focus van UHasselt op de uitbouw van haar onderwijs, maar al snel werd een doordacht onderzoeksbeleid uitgetekend. Vandaag vormen 4 onderzoeksinstituten en 3 onderzoekscentra de spil van het UHasselt-onderzoek.

3 ONDERZOEKSCENTRA

1987

In 1987 worden het Applied Informatics Lab en SMILE opgericht. Zij vormen in 1994 het **Expertisecentrum voor Digitale Media (EDM)** dat doorgedreven onderzoek in toegepaste informatica uitvoert. Sinds 2018 is EDM een kernlab van Flanders Make.



2003

Het **Instituut voor Mobiliteit (IMOB)** verricht fundamenteel en toegepast onderzoek op het gebied van verkeersveiligheid en reisgedrag op lokaal, nationaal en internationaal niveau.

2010

Het **Limburg Clinical Research Center (LCRC)** is een unieke samenwerking tussen UHasselt, het Jessa Ziekenhuis en het Ziekenhuis Oost-Limburg. Door de brug te slaan tussen het academisch onderzoek en de klinische praktijk, willen ze het patiëntgericht, medisch-wetenschappelijk onderzoek in de regio versterken en onze gezondheidszorg verbeteren en innoveren.



boeiend doceren dan moet je daar veel tijd in investeren. Dat vraagt veel van jezelf, maar ook van je partner en kinderen. Dat is allerm minst evident. Maar het is inderdaad een keuze.”

Vandaag zijn er wel veel meer doctorandi dan vijftig jaar geleden

Paul Janssen: “Op die vijftig jaar is het aantal doctorandi gestaag gestegen, omdat er tegenwoordig meer geld vloeit naar onderzoek en ontwikkeling. ►

“Er groeien stilaan meer vrouwen door binnen de academische wereld, maar we zijn er nog niet”

Marlies Van Bael

4 ONDERZOEK SINSTITUTEN

1990

Het **Instituut voor Materiaalonderzoek (IMO)** is het eerste onderzoeksinstituut van UHasselt. Sinds 2001 slaat IMO de handen in elkaar met imec: imo-imomec. In 2015 treedt imo-imomec met haar energiereleerd onderzoek (rond o.a. zonne-energie, batterij-onderzoek en groene waterstof) bij tot EnergyVille.



1997

Het bestaande milieu-onderzoek van diverse UHasselt-onderzoeksgroepen wordt gebundeld in het **Centrum voor Milieukunde (CMK)**. Het CMK verenigt topmilieuwetenschappelijk onderzoek, onderwijs en industriële samenwerking rond grote maatschappelijke uitdagingen zoals klimaatverandering, milieuverontreiniging, gezondheid, uitputbaarheid van bronnen en veilige voedselproductie.



1999

Het **Biomedisch Onderzoeksinstituut (BIOMED)** wordt opgericht en integreert de onderzoeksactiviteiten van het Dokter Willemsinstituut. BIOMED is een multidisciplinair instituut waar high-end technologieën worden gebruikt om nieuwe inzichten te verkrijgen in drie ziekte domeinen: immunologie, neurowetenschappen en hart- en vaatziekten.



2019

Het **Data Science Institute (DSI)** brengt binnen UHasselt meer dan 150 onderzoekers samen die actief zijn in het brede veld van datawetenschappen. Ze kunnen verderbouwen op de expertise die het Centrum voor Statistiek (CenStat) sinds 1998 heeft opgebouwd. Tijdens de coronapandemie ondersteunt DSI de overheid met haar academische inzichten.



Wist je dat

Noël Veraverbeke en Herman Kannaert zelf maar een kantoor hebben gekozen, toen ze in 1973 als prof in Diepenbeek startten? De curricula waren klaar, maar over dat soort praktische dingen had niemand al nagedacht. Voor het hele departement was er trouwens maar één telefoon, bij de secretaresse op de gelijkvloerse verdieping. Zij kwam helemaal naar boven gelopen wanneer iemand de proffen opbelde.

“We moeten blijven investeren in fundamenteel onderzoek want uit heel abstracte vindingen ontstaan vaak onverwachte grootse toepassingen”

Paul Janssen

De overheid investeert er veel forser – maar ook bewuster – in. Tijdens onze allereerste vergadering van de onderzoeksraad, in 1979, was het belangrijkste agendapunt “hoe vraag je externe financiering aan?”. Onderzoeksraden waren toen ook een nieuw gegeven voor de andere Vlaamse universiteiten. Ze werden pas in 1978 bij Koninklijk Besluit opgericht. Zij stonden dus voor dezelfde uitdaging: het uitbouwen van een overkoepelend onderzoeksbeleid. Ook de overheid begon daar toen pas een beleid rond te ontwikkelen.”

Marlies Van Bael: “Het financieringslandschap is in de loop van de jaren totaal veranderd. Als ik vandaag een infosessie geef voor potentiële kandidaat-doctorandi kan ik een hele slide vol logo’s tonen van organisaties waar ze financiering kunnen zoeken. Vlaanderen, België en Europa hebben hun schouders gezet onder de ambitie om uit te groeien tot een kennismaatschappij. De maatschappelijke rol van een universiteit, wordt daardoor wel explicieter gesteld. Onderzoek voeren uit je ivoren toren, kan al lang niet meer.”

Paul Janssen: “Die financieringskanalen zijn bovendien meer ingebed en verstrengeld met het werkveld. Ook de industrie heeft ons onderzoek meer dan ooit nodig. Academische inzichten hebben vaak een direct economisch effect. Dat is op zich positief – omdat er daardoor een grotere maatschappelijke bereidheid is om middelen beschikbaar te stellen voor onderzoek en je dus meer onderzoekers kan aanstellen. Maar je

moet als universiteit wel het evenwicht bewaken tussen het academische karakter en de toepassingsgerichtheid van het onderzoek.”

VAN NATURE MULTIDISCIPLINAIR

Verklaart dat ook de grotere focus op multi- en interdisciplinair onderzoek?

Paul Janssen: “Aan UHasselt is dat eigenlijk niets nieuws. Over de grenzen van disciplines samenwerken, zit in ons DNA. Onze universiteit was in de beginjaren zo klein dat we elkaar altijd en overal tegenkwamen. We hadden maar één koffiekamer. Wiskundigen, sociologen, chemici en andere wetenschappers beluisterden elkaar voortdurend en gingen heel spontaan op zoek naar synergieën.”

Marlies Van Bael: “Aan imo-imomec werken fysici en chemici van bij de start

PROF. DR. MARLIES VAN BAEL is gewoon hoogleraar chemie aan UHasselt en imec. Ze startte in 1994 haar doctoraat als eerste FWO-aspirant in de vakgroep chemie bij Lucien Van Poucke en Jules Mullens. Samen met collega An Hardy geeft ze leiding aan het onderzoeksteam “Design en synthese van anorganische materialen”, een team binnen imo-imomec dat ingebed is in EnergyVille, een samenwerkingsverband tussen KU Leuven, VITO, imec en UHasselt. In 2022 volgde ze prof. dr. Dirk Vanderzande op als directeur van imo-imomec.

Professor Van Bael is sinds 2016 bestuurslid van het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) in Vlaanderen, en zetelt in het bestuur van Eos wetenschap, SIM Flanders en de operationele stuurgroep van EnergyVille.



Marlies Van Bael

– intussen 30 jaar geleden – zij aan zij. Intussen hebben we er ook nog de ingenieurs bij. Dat unieke model heeft ons geen windeieren gelegd. Ook in andere instituten zoals het Centrum voor Milieukunde (CMK) vinden onderzoekers uit verschillende disciplines elkaar heel makkelijk. Vandaag is multidisciplinariteit een buzz word in het financieeringslandschap, maar aan UHasselt hebben we dat eigenlijk altijd al gedaan.”

Jonas Voorter: “De lijnen zijn hier inderdaad heel kort. Dat voel je, en geeft ons een voordeel ten opzichte van andere universiteiten.

Zelf voer ik onderzoek rond circulaire economie. Wil je daar relevant onderzoek naar verrichten, moet je wel bruggen slaan met economen en wetenschappers, want als jurist weet ik wel veel over wetten, maar om de wetten van de thermodynamica te ontrafelen, heb ik hulp nodig.”

GEEN COMPUTERS. GEEN INTERNET.

En de infrastructurele omkadering? Hoezeer hebben jullie die zien veranderen?

Paul Janssen: “Toen ik hier begon, was de enige infrastructurele omkadering van

over computers. Een hele uitdaging als je een vak als numerieke wiskunde doceert. We hadden één ponsmachine, dus schreven mijn studenten hun programma’s op ponskaarten. ‘s Middags reed ik met die kaarten naar het Rekencentrum in Hasselt om na de lunch de computer-output weer op te halen. Dat waren echt andere tijden.”

Marlies Van Bael:

“Toen ik twintig jaar later begon, was er al wel een lokaaltje met computers op de campus. Maar daarmee had je nog geen toegang tot data en informatie. Elke maand duidden we in boekjes met de inhoudsopgaves van vaktijdschriften aan wat ons

“We hebben meer jongeren nodig met een passie voor wetenschappen. Dat is volgens mij de grote uitdaging de komende 50 jaar”

Marlies Van Bael

ons toenmalige departement wiskunde, natuurkunde, fysiologie één telefoon die op de gelijkvloerse verdieping stond. Als er gebeld werd voor één van de onderzoekers, kwam de secretaresse naar boven gerend om te zeggen wie er aan de telefoon werd verwacht. In de beginperiode beschikte het LUC ook niet

interesseerde. Die lijst werd doorgegeven aan de universiteitsbibliotheek in Delft, en twee keer per jaar gingen we met de hele onderzoeksgroep naar Delft om een hele dag te kopiëren. Daar stonden dan afgeladen volle karren met tijdschriften op ons te wachten. Dat kan je vandaag natuurlijk niet meer voorstellen. ▶



Jonas Voorter

Tegelijkertijd had het ook voordelen. Wij hebben elk artikel drie keer van a tot z gelezen, wat resulteerde in goede vakkennis. Vandaag worden jonge onderzoekers zo platgebombardeerd met publicaties – die allemaal in een muisklik beschikbaar zijn – dat het veel moeilijker wordt om ze ook in de diepte te bestuderen.”

Jonas Voorter: “Die overvloed aan beschikbare informatie creëert soms extra stress. Er verschijnt zo immens veel, dat je onmogelijk nog alles kan lezen. En de druk om bij te blijven en alles gelezen te hebben, is ook groter. Vaak wordt er al gereageerd op artikels

voor je zelf nog maar de kans hebt om ze te lezen. Als je maar twee keer per jaar naar Delft gaat, lijkt me dat een prima excuus om al eens iets gemist te hebben.”

Geen computers betekent ook geen e-mails.

Paul Janssen: “Begin jaren 80 schreef ik een aantal artikels met Bob Serfling, die destijds professor statistiek was aan de Johns Hopkins University. Wij wisselden onze handgeschreven nota’s uit via de luchtpost. Met wat geluk kreeg je dan binnen de twee à drie weken reactie. Wat later kwam dan de fax. Dan belde je collega-onderzoeker vaak nog even

om te controleren of die fax echt angekommen was.”

Marlies Van Bael: “Soms heb ik wat heimwee naar die tijd. De hoeveelheid communicatie die op ons afkwam, was veel behapbaarder. Nu verliezen we daar toch immens veel tijd mee. Ik denk dat ook dat onbewust veel druk creëert bij jonge onderzoekers.”

Paul Janssen: “Het leidt bovendien af. Het is veel moeilijker om gefocust aan je onderzoek te werken als je voortdurend gestoord wordt door e-mails die continu binnenstromen.”

Jonas Voorter: “Sociale media verhogen die druk nog verder. Vandaag moet je

Wist je dat

Greta Vervliet in 1979 als eerste haar doctoraat verdedigde aan UHasselt? Voor haar verdediging was het grote auditorium tot de nok gevuld – er zaten zelfs mensen op de trappen. Maar het LUC mocht op dat moment zelf nog geen doctoraten uitreiken. Dat gebeurde door de Centrale Examencommissie van de Staat voor het Universitair Onderwijs.

niet alleen goed onderzoek voeren, maar ook op LinkedIn en Twitter vertellen wat je aan het doen bent. En ook daar reageren mensen op, en dus moet jij opnieuw reageren op die reactie. Daar gaat best veel tijd naartoe. Soms ten koste van je onderzoek.”

MOMENTEN OM TE KOESTEREN

Welke momenten uit jullie carrière koesteren jullie het meest?

Paul Janssen: “Onmogelijk om daar een keuze in te maken. Hoe vergelijk je de vreugde wanneer je onderzoekspaper aanvaard wordt voor publicatie, met het plezier aan de uitbouw van internationale netwerken en de impact die je daarmee kan creëren? Het is onmogelijk om te kiezen tussen de voldoening die je haalt uit de professionalisering van de dienst onderzoekscoördinatie of de oprichting van TTO, en het plezier dat ik nog steeds heb wanneer ik les mag geven aan jonge mensen. Ik koester vooral dat ik in verschillende fases van mijn loopbaan op verschillende manieren mee steentjes heb mogen verleggen. In de geschiedenis van deze universiteit heb ik slechts één jaar gemist. Als je ziet welke onderwijsbakens we in Vlaanderen verlegd hebben, en welke impact we met UHasselt hebben kunnen leveren voor

de regio: dan koester ik dat ik daaraan heb mogen bijdragen. Denk even alle economische en wetenschappelijke activiteit weg die dankzij de aanwezigheid van de universiteit in de regio ontwikkeld is; er zouden heel wat kale plekken ontstaan.”

Marlies Van Bael: “Ook ik koester vooral de afwisseling, en het feit dat ik zoveel verschillende rollen heb mogen opnemen. De combinatie onderwijs, onderzoek en beleid is tot op vandaag het allerleukste aan mijn job. Ik ervaar het ook als een groot voorrecht dat ik mee mocht helpen schrijven aan dit UHasselt-verhaal. Ik heb de universiteit en imo-imomec mee mogen zien groeien: in aantal opleidingen, studenten en doctorandi, in expertise én in onderzoeks-

reputatie. We hebben mooie sterke partnerschappen kunnen opzetten waarmee we impact kunnen creëren. Aan de universiteit hebben we altijd heel erg moeten knokken voor elke stap vooruit – en dat moeten we vandaag nog steeds, maar we mogen trots zijn op wat we samen bereikt hebben.”

KANSEN EN UITDAGINGEN

UHasselt is op 50 jaar enorm gegroeid. Is het daardoor vandaag makkelijker om doctorandi, financieringsmiddelen en partners aan te trekken?

Jonas Voorter: “Je voelt toch dat we intussen gekend en gewaardeerd worden in het academische landschap. We zijn een gegeerde partner om mee samen ▶

“Misschien is het omdat ik jong ben, maar ik hoop ergens dat ik met mijn onderzoek de wereld kan verbeteren”

Jonas Voorter

DRS. JONAS VOORTER studeerde rechten aan UHasselt. Na drie jaar in de advocatuur maakte hij in 2019 de overstap naar het academisch onderzoek. Hij startte zijn doctoraat in het milieurecht bij het Centrum voor Milieukunde (CMK). In 2023 verdedigt hij dat doctoraat. Als postdoctoraal onderzoeker zal hij verbonden blijven aan UHasselt en de Universiteit Tilburg.

Tijdens zijn doctoraat was Jonas Voorter voorzitter van de alumnivereniging van de faculteit Rechten. Hij zetelt ook in het facultair managementteam.

te werken. En we kunnen – en durven – ons stilaan toch meer presenteren. Ik denk dat in het verleden de Limburgse bescheidenheid soms wat de bovenhand nam.”

Marlies Van Bael: “We hebben in die vijftig jaar inderdaad heel wat reputatie gewonnen, als universiteit en als onderzoeksinstituut. En partnerschappen zoals EnergyVille helpen ons zeker om high potentials aan te trekken en met interessante bedrijven in zee te gaan. Maar of het daardoor ook makkelijker wordt, durf ik betwijfelen. Op dit moment is het aantal jongeren in STEM-opleidingen gewoonweg te laag om alle onderzoeksposities te vullen. Die jongeren met een passie voor wetenschap hebben we echt nodig. Dat wordt volgens mij de grote uitdaging de komende 50 jaar.”

Paul Janssen: “UHasselt is dan intussen in Vlaanderen als universiteit wel aanvaard, maar we zijn nog altijd niet geliefd. Mondjesmaat laten beleidsmakers toe dat we groeien, vaak moeizaam en

met kleine stapjes. Dat is jammer, want daarmee wordt de democratisering van het onderwijs gefnuikt en de regionale ambities vertraagd. Hier in de regio blijven de uitdagingen groot. En universiteiten toeteren dan wel luid over diversiteit en inclusie, maar met ijkingsproeven en toegangspoeven maken ze de toegangspoort almaar smaller. Die evolutie stemt mij bezorgd voor de toekomst.”

Marlies Van Bael: “De voorbije 50 jaar zijn we altijd pioniers geweest. En we hebben altijd moeten knokken, maar ik denk dat die strijdvaardigheid ons als community ook een voordeel gegeven heeft. Precies dankzij onze vechtersmentaliteit hebben we immers veel bereikt. De uitdaging zal zijn om die spirit, zeker voor de nieuwe generaties, vast te houden.” ■



Een universiteit is meer dan onderwijs en onderzoek. Het is de aanjager van innovatie in een economisch ecosysteem. De plek in de regio waar nieuwe ideeën de tijd krijgen om te rijpen en innovaties getest en verbeterd worden, voor ze hun weg vinden naar de vele bedrijven en maatschappelijke stakeholders in hun netwerk.

Het succes van UHasselt zit voor mij dan ook niet in een groeiend aantal studenten en medewerkers. Het succes zit in de groeiende meerwaarde die de universiteit hiermee biedt aan de verdere ontwikkeling van Limburg. En ik ben bijzonder trots op de mijlpaal die onze Limburgse universiteit vandaag haalt, en kijk uit naar de verdere toekomst, rijk aan vruchtbare samenwerkingen.

Tom Vandeput

*Gedeputeerde voor Economie en Innovatie provincie Limburg,
Voorzitter POM Limburg*



Jos Lantmeeters

Gouverneur Provincie Limburg

50 jaar geleden werd met de opening van het Limburgs Universitair Centrum een uniek zaadje geplant in de Diepenbeekse velden van onze provincie Limburg. Ondertussen is dit zaadje al lang ontkiemd en uitgegroeid tot een stevige – in de Limburgse bodem – verankerde plant.

En 'the best is yet to come'... Alleen al met de bouw van het Field Research Centre en de Science Tower, met nieuwe state-of-the-art laboratoria, kiest UHasselt resoluut voor eigenzinnige expertise en baanbrekend onderzoek om ook in de toekomst een blijvende impact te hebben op de ontwikkeling van onze provincie en antwoorden te bieden op toekomstige maatschappelijke vraagstukken.

We mogen trots zijn op onze kwieke vijftiger.



Noël Slangen

*Algemeen Directeur POM Limburg,
Columnist Het Belang van Limburg
en Het Laatste Nieuws*



Moeilijke bevallingen produceren vaak de mooiste kindjes. De strijd voor een Limburgse universiteit is bergop gevoerd. Maar boven op die berg schittert vandaag een UHasselt die op talloze vlakken toonaangevend is. Tijd om na 50 jaar het glas te heffen, en dan aan de volgende bergetappe beginnen. Want een sterke universiteit is onmisbaar in ons kwetsbare economische weefsel.

Inge Moors

Gedeputeerde voor Ruimtelijke Ordening, Landbouw & Platteland

Het LUC (UHasselt) is mijn alma mater. Zij maakt dus op verschillende manieren deel uit van mijn persoonlijk en professioneel leven én ik ervaar zo vanuit diverse invalshoeken wat de universiteit betekent voor mensen, organisaties, bedrijven, ... binnen Limburg.

Grote dankbaarheid maar vooral hoop om onverdroten verder te stappen.

Of zoals Nelson Mandela het verwoordde: onderwijs is het machtigste wapen dat je kan gebruiken om de wereld te veranderen.

Igor Philtjens

Gedeputeerde voor Toerisme en Erfgoed

UHasselt is als civic university geen academisch eiland maar verweven met de socio-economische groei van onze provincie. Investeren in een voldoende en nabij aanbod aan universitair onderwijs en onderzoek in onze provincie is investeren in Limburgse talentontwikkeling. Met de School of Expert Education (SEE) creëert UHasselt een unieke leeromgeving voor levenslang leren. Als voorzitter van SEE wil ik Limburgse professionals extra kansen geven om de verworven kennis te verdiepen en te verbreden.

Samen met het provinciebestuur is UHasselt de voorbije 50 jaar uitgegroeid tot een sterke aanjager van de transitie naar een innovatieve en veerkrachtige samenleving en economie. Dit lustrum zorgt voor een solide basis om samen verder te werken aan een welvarend Limburg.



KOTBAZEN VAN HET EERSTE UUR

“Onze studenten houden ons jong”

Studentenkamers-schaarste: het is geen actueel probleem. Ook in de beginjaren van het LUC was het kottekort bijzonder nijpend. Zo nijpend zelfs dat de pastoor van Diepenbeek zijn parochianen in de kerk opriep om studenten in huis op te vangen. En ook de universiteit stuurde haar medewerkers op pad. “Meneer Hendrickx van het LUC ging van deur tot deur. Hadden we echt geen kamers vrij waarin we studenten konden opvangen? Of konden we er bijbouwen? Omdat hij maar bleef terugkomen, zijn we er in 1984 dan maar mee begonnen”, lachen Jacqueline en Joseph Holtappels.



DE NOOD WAS GROOT

Al 39 jaar verhuren ze studentenkamers. Nu nog vijf, maar ooit waren dat er twaalf. En Jacqueline en Joseph waren lang niet de enigen in de Nierstraat die studenten in huis namen. “Overal in Diepenbeek vingen mensen studenten op in huis. Er waren veel te weinig studentenkoten in die tijd. Soms boden ouders zelfs meer dan de vraagprijs om toch maar een kamer van iemand anders af te snoepen. Maar op die voorstellen zijn we nooit ingegaan”, vertelt Joseph. “Hier in de straat waren er veel studentenkamers”, gaat Jacqueline verder. “Ook onze buurman verhuurde er vijf. Daar heeft Marc Van Ranst nog verbleven. Die heeft hier eens een paar uur in de zetel gezeten omdat hij zijn sleutels vergeten was en niet binnen kon.”

En toch zijn jullie niet meteen in 1973 begonnen met de verhuur van studentenkamers.

Joseph Holtappels: “Tot 1978 woonden wij in Duitsland. Daar was ik als militair gestationeerd. Toen we terug naar België keerden, kwam het niet meteen in ons op om studentenkamers te verhuren. Dat was gewoon niet aan de orde. We



hadden maar twee slaapkamers en onze zoon woonde nog thuis. Ons huis was daar niet op voorzien. Dat zeiden we ook tegen meneer Hendrickx. En toch bleef hij maar terugkomen.”

Jacqueline Holtappels: “Op een bepaald moment kon ik geen werk meer vinden. Zelfs als koffiedame in een bank kon ik niet meer aan de slag. Ze vonden mij te oud, en zeiden dat ook vlakaf zo, terwijl ik op dat moment nog maar 37 jaar was. Gewoon thuis zitten, wou ik niet. Ik wou nog actief blijven. Het is daardoor dat we uiteindelijk beslisten om toch studentenkamers te verhuren.”

Joseph Holtappels: “Toen meneer Hendrickx opnieuw langs kwam, hebben we ingestemd. We verbouwden zelf de zolder en lieten een gebouw in de tuin neerpoten. De binnenaafwerking hebben we volledig zelf gedaan. Op amper 9 maanden bouwden we twaalf studentenkamers. Dat was ontzettend veel werk, maar tegen september waren ze allemaal klaar. En ze waren alle twaalf verhuurd nog voor ze klaar waren.”

Jacqueline Holtappels: “Toen moesten de kamers nog niet zo groot zijn als vandaag. Ze waren maar acht á negen vierkante meter, in plaats van de twaalf ►



die tegenwoordig nodig zijn. Maar de studenten waren content.”

GEEN MEISJES OP DE KAMER

Verhuurden jullie in die beginperiode aan meisjes of aan jongens?

Joseph Holtappels: “Aan allebei. De meisjes verbleven beneden, en de jongens boven. Niet door elkaar zoals vandaag, he. Dat zouden de ouders niet gewild hebben. Pas in de jaren 90 werd het allemaal gemengd.”

Jacqueline Holtappels: “De moeders vroegen ook altijd om een oogje in het zeil te houden. “Zorg dat er geen meisjes op de kamer komen, he”, zeiden ze dan. Sommige ouders belden mij in die tijd zelfs op om te controleren of hun zoon wel naar de mis ging.” (lacht)

Joseph Holtappels: “Maar eigenlijk hielden wij ons daar niet mee bezig. In tegendeel (lacht). Op een bepaald moment stopt hier een auto voor de deur. De moeder van Mario belde aan.

Ik wist dat hij bij zijn lief was gaan slapen en ben als een gek naar zijn kamer gerend om het bed wat door elkaar te schudden, want dat was natuurlijk onbeslapen. “Ik denk dat hij in de bibliotheek zit”, zei ik tegen zijn moeder. Toen zij naar zijn kamer ging om te controleren, moest ik toch eens gniffelen.”

Jacqueline Holtappels: “In die tijd kwamen studenten op vrijdagochtend ook al eens een keer aan de deur kloppen. Of ik hun broek alstublieft voor hen wou wassen. Die was dan op de fuif de avond voordien tot aan hun knieën onder de modder geraakt. En zo durfden ze die niet mee naar huis nemen. Dat deed ik allemaal met veel plezier. Als ik dan de was aan het ophangen was, kwamen ze mij de speldjes aangeven. (lacht) Dat maak je vandaag nog maar zelden mee.”

“Midden in de nacht, horen we soms aan ons raam: ‘Ssttt, de kotbaas slaapt’. Dat is plezierig. Wij zijn ook jong geweest he”

ANDERE TIJDEN. ANDERE STUDENTEN.

Zijn studenten in de loop van de jaren veranderd?

Joseph Holtappels: “Vroeger gingen ze veel familiairder met ons om. Ze kwamen vaak binnen om eens een babbeltje te slaan. Sinds ze allemaal een gsm en een computer hebben, zitten ze veel meer op hun kamer. Iedereen kan nu natuurlijk ook kijken naar wat hij maar wil. Vroeger kwamen ze al eens langs om te zien of wij niet toevallig naar het voetbal aan het kijken waren. Op de duur hebben we in de veranda een tv gezet. Daar zaten ze vaak.”

Jacqueline Holtappels: “Dat digitale heeft wel wat veranderd. Studenten zijn nog altijd even vriendelijk. Ze zwaaien nog steeds als ze voorbij wandelen, maar ze

hechten meer waarde aan hun privacy. Ze trekken zich meer op hun kamer terug.”

Joseph Holtappels: “Toen de lessen tijdens ►

Steven Vandeput

Burgemeester Hasselt

Sinds het Limburgs Universitair Centrum vijftig jaar geleden de deuren opende, kende de universiteit een enorme expansie op een gevarieerd aantal domeinen. En ook deze viering richt het vizier op de toekomst. Want de Universiteit Hasselt is nog steeds in volle groei.

Het stadsbestuur streeft er in samenwerking met de universiteit naar om Hasselt te laten uitgroeien tot een volwassen, dynamische studentenstad. Zo zetten we samen Hasselt op de kaart als studentenstad van én voor de studenten. We zijn ervan overtuigd dat UHasselt net als in het verleden ook in de toekomst naam zal blijven maken in de academische wereld met vooruitstrevend en baanbrekend wetenschappelijk werk.



**HASSELT
HEEFT
HET.**



Rik Kriekels

DIEPENBEEK

Burgemeester Diepenbeek

Net zoals de meeste Diepenbekenaren ben ik altijd heel trots geweest op de universiteit en op het feit dat in Diepenbeek de eerste stappen werden gezet tot hoe UHasselt intussen is uitgegroeid. Een bloeiend en innovatief instituut met een rijk en gevarieerd aanbod.

De universiteit heeft onze gemeente mee op de kaart gezet en zorgt voor een fijne dynamiek tussen studenten, inwoners en beide gemeenten. Proficiat daarvoor! En 50 kaarsjes is zeker niet het eindpunt. De toekomst lacht de universiteit tegemoet. Denk maar aan de uitbouw van de campus in Diepenbeek en de toename van het onderwijsaanbod. Ook daarvoor proficiat en veel succes!

Raf Terwingen

Burgemeester Maasmechelen

Eerlijk gezegd wist ik niet dat onze Limburgse Universiteit en ikzelf even oud waren!

En ondanks onze leeftijd delen we nog steeds dezelfde gedrevenheid en dynamiek.

Dank aan UHasselt om op zo'n korte termijn uit te groeien tot een internationaal gerespecteerde universiteit waarvan de naam reeds de kwaliteit van de aangeboden opleidingen garandeert!

Dank om zoveel Maasmechelense jongeren de kans te geven om zich dichterbij huis universitair te ontwikkelen!

Dan om van onze mooie groene gemeente een "campus" te maken: de ecotron: Universiteit Hasselt, Campus Maasmechelen!



Het FWO heeft UHasselt de voorbij jaren spectaculair zien groeien, het inzetten op een aantal speerpunten heeft geleid tot excellent onderzoek en baanbrekende onderzoeksgroepen. Het FWO is dan ook trots om via de ondersteuning van deze excellente onderzoekers een steentje te hebben kunnen bijdragen aan de ontplooiing van UHasselt. Het volledige FWO-team wil UHasselt van harte feliciteren met dit gouden jubileum en kijkt er naar uit om de fijne samenwerking onverminderd verder te zetten!

Hans Willems

Secretaris-generaal FWO



Onze provincie die van schachtbokken en terrils evolueerde naar dé locatie voor start-ups en incubathoren heeft duidelijk baat bij een steeds groeiende en evoluerende universiteit.

Ik wil rector Bernard Vanheusden, en zijn volledige team proficiat wensen met deze 50ste verjaardag en wens hen veel doorzettingsvermogen, ambitie, wilskracht, goede moed én Limburgse trots toe voor de komende jaren!

Wim Dries

Burgemeester Genk



Congratulations to Hasselt University, Belgium's youngest university on its 50th anniversary.

As Vice Rector of Montanuniversitaet Leoben I am happy and proud to have the opportunity to send words of greetings to our colleagues and friends at Hasselt University. We really appreciate your contribution and work to the European University on Responsible Consumption and Production, bringing in new innovative ideas and helping to successfully develop EURECA-PRO into the future.

Peter Moser

*Chair of the EURECA-PRO
Steering Committee*

corona helemaal digitaal plaatsvonden, zag je dat wel weer wat veranderen. Dan gingen ze opnieuw samen zitten om de les te volgen. Dat vond ik plezierig om te zien. Maar hier binnenwandelen: dat gebeurt vandaag nog maar zelden, terwijl dat vroeger schering en inslag was. Als ze thuis iets vergeten waren, kwamen ze dat bij ons lenen. Zelfs geld om boeken te kopen, schoten wij voor.”

Jacqueline Holtappels: “Dat was allemaal geen probleem. Het waren stuk voor stuk goede gasten. Ze waren ook altijd heel vriendelijk voor ons. En zelfs voor onze kleinkinderen die hier vaak rondliepen. Zagen we ze plots niet meer spelen in de tuin? Dan zaten ze wellicht een koekje te eten op een van de studentenkamers. De sfeer was heel gemoedelijk. Op het einde van het jaar trakteerden we ook altijd met een grote bbq. Daar hadden ze veel plezier van. En wij ook. De examens waren gedaan en iedereen was in allerbeste stemming.”

Joseph Holtappels: “En eten dat die mannen konden. *(lacht)* Als ze zelf kookten, dan aten ze maar kleine porties, maar als Jacqueline iets klaarmaakte, dan was alles altijd op. Dat was heel plezant.”

VUILE AFWAS IN BED

Jacqueline poetste zelfs lang de kamers van studenten.

Joseph Holtappels: “Elke vrijdagavond als de studenten naar huis gingen, begonnen we te poetsen. Eigenlijk is Jacqueline daar pas zes jaar geleden mee gestopt. Dan zag je soms wel iets hoor.” *(lacht)*

Jacqueline Holtappels: “Ik herinner me nog heel goed één jongen die altijd zijn vuile afwas in de keuken liet staan. Een brave jongen, maar een ongeziene sloddervos. Ik had hem gezegd: “Als die afwas er nu vrijdag nog staat, poets ik je kamer niet.” Die vrijdag was de afwas weg. En zijn kamer zag er op het eerste gezicht heel netjes uit. Tot mijn oog viel op dat hoopje in zijn bed. Hij had gewoon de hele afwas onder zijn lakens verstopt. *(lacht)* Ik heb eens gelachen en de lakens terug dichtgeslagen. Maar de afwas heb ik gewoon laten liggen.”

Staan studenten vandaag meer op luxe?

Joseph Holtappels: “De tijden zijn gewoon veranderd. Ze zijn thuis al meer gewoon. Vroeger had je drie categorieën studentenkamers: A, B en C. Dat was simpel. De C-kamers waren echt klein en hadden geen stromend water, maar studenten waren daar ook tevreden mee. Onze kamers waren allemaal categorie A.”

Jacqueline Holtappels: “Als je ziet wat voor luxe-koten er vandaag gebouwd worden: dat was er vroeger gewoonweg niet. Onze kamers waren destijds gereputeerd omdat wij koud en warm water op de kamer hadden. Ook al hadden we de eerste jaren geen douches, iedereen was tevreden.”

Joseph Holtappels: “Als ze dan al eens terugkwamen van een studentendoop met hun haar onder de bloem en eieren, dan mochten ze bij ons wel een bad nemen. Jacqueline ging dan zelfs de haren van die meisjes wassen.”



“Toen we nog geen douches hadden mochten studenten na een doop met hun haar onder de bloem en eieren, bij ons een bad nemen. Jacqueline ging dan zelfs de haren van die meisjes wassen.”

OP KOT BIJ JOSEPH EN JACQUELINE

“De sfeer is hier wat huiselijker en gemoedelijker”

“Ik kan me voorstellen dat het sommige studenten wat zou afschrikken: op kot gaan in de achtertuin van een gepensioneerd koppel, maar voor mij werkt het wel”, lacht Kobe Werner. “Ik ben ontzettend blij dat ik deze studentenkamer gevonden heb. Joseph en Jacqueline zijn supervriendelijke mensen. En de kamers zijn groot en piekfijn in orde.”

APARTE SLAAP- EN STUDEERRUIMTE

“Vroeger waren dit twee aparte kamers, maar toen een paar jaar geleden de minimumoppervlakte van studentenkamers groter moest zijn, hebben Joseph en Jacqueline er één van gemaakt. Dat is superfijn, want zo heb ik een aparte ruimte om in te studeren en om te slapen. Een grote luxe”, vertelt Kobe Werner terwijl hij trots zijn kot toont. De keuken en de badkamer deelt hij slechts met één andere student.

De bachelorstudent informatica zat de voorbije drie jaren eerst elders op kot. “In een groot gebouw met 36 studenten, waarin enkel het toilet gedeeld moest worden. Dat was toch een stuk onpersoonlijker. Eigenlijk kende ik daar maar een handvol mensen. Hier is de sfeer vanzelf wat huiselijker en familialer.”

RUST EN RESPECT

“Het is niet zo dat ik elke dag een tas koffie ga drinken bij Joseph en Jacqueline, maar wanneer ik hen in de tuin zie, slaan we wel een babbeltje. En je houdt spontaan ook wat rekening met hen. Vrienden uitnodigen om uitgebreid “voor te drinken”: dat zal ik hier niet zo snel doen. Dat is gewoon een vorm van respect”, lacht hij. “En ook al komen ze dat niet controleren: mijn studentenkamer ligt er dit jaar vanzelf wat netter bij, en ik laat de afwas minder snel opstapelen. Eigenlijk creëert dat ook wel rust. Het zal mijn studies alleen maar ten goede komen.”



Wist je dat

het LUC de eerste jaren meer kotstudenten dan pendelstudenten telde? Pendelen was natuurlijk ook niet zo makkelijk, want er reed maar één bus 's morgens en één bus 's avonds naar de campus

JONG LEVEN HOUDT JONG

Hebben jullie studenten dan nooit voor overlast gezorgd?

Joseph Holtappels: “Het zijn studenten he. We hebben altijd goede afspraken met hen gemaakt en grote problemen zijn er nooit geweest. Ze zullen al wel eens glaasje te veel drinken. En dan hoor je ze van ver al aan komen. Of dan hoor je midden in de nacht, iets te luid, onder je slaapkamerraam: “Ssttt, de kotbaas slaapt” (lacht). Maar eigenlijk is het allemaal ook heel plezierig. Bovendien, wij zijn ook jong geweest he.”

Jacqueline Holtappels: “In de voorbije 39 jaar hebben hier ontzettend veel studenten verbleven en – op eentje na – hebben we nooit met iemand echt problemen gehad. Dat waren studenten uit alle mogelijke opleidingen. Meisjes en jongens. Vlamingen, Zweden, Afrikanen en Amerikanen. Maar allemaal waren ze een plezier om in huis te hebben. En ze zijn ook allemaal goed terecht gekomen. Er zijn er die bankdirecteur zijn, topposities innemen bij grote bedrijven, en veel dokters. Ik vind het heel prettig om te zien dat ze allemaal goed terecht gekomen zijn. En als ze dan jaren later hier met de fiets nog eens stoppen om naar hun oude kot te komen kijken, dan doet ons dat altijd veel plezier. Ik heb het altijd heel tof gevonden om zoveel jonge mensen in huis te hebben. Dat houdt ons ook jong.”

Joseph Holtappels: “Enkele jaren geleden hebben we nog eens verbouwd omdat de koten plots groter moesten zijn. Nog eens grote verbouwingswerken uitvoeren: dat gaan we niet meer doen. Maar zo lang we het kunnen, blijven we wel gewoon deze vijf studentenkamers verhuren. We hebben daar veel te veel plezier aan om ermee te stoppen.” ■



“Jezelf als onderzoeker in een ivoren toren verschansen, is al lang geen optie meer”

Dat universiteiten hun onderzoeksexpertise inzetten om buiten de universiteitsmuren een verschil te maken, vinden we vandaag een evidentie. Anno 2023 verwacht de samenleving dat academisch onderzoek – maatschappelijk en economisch - impact creëert. En spin-offs worden vaak beschouwd als dé ultieme kennis-transfer. “Maar dertig jaar geleden was dat nog heel anders”, vertelt Raf Van Ham, ceo van de allereerste UHasselt-spin-off Androme.



Androme, een succesverhaal

De eerste UHasselt-spin-off werd in 1990 opgericht vanuit het Expertisecentrum voor Digitale Media (EDM). Androme ontwikkelt innovatieve softwareoplossingen voor zowel grote lokale en internationale bedrijven, alsook voor innovatieve en ambitieuze kmo's. Eén van haar succes-producten is androme.tv, een televisieplatform voor telecom-bedrijven en tv-zenders.

Binnen de Androme-groep werden er reeds 16 bedrijven opgestart, en Androme stelt 35 hoogopgeleiden tewerk. Het bedrijf stond ook mee aan de wieg van andere UHasselt-spin-offs zoals QueSD en Cubigo.

EEN SPIN-OFF IS GEEN START-UP

Wat maakt een spin-off anders dan een gewone start-up?

Raf Van Ham: “Een spin-off ontstaat vanuit unieke academische onderzoeksexpertise. Je start met een stevigere inhoudelijk-wetenschappelijke basis dan andere bedrijven en dat geeft je een voor-sprong op de markt. En de duidelijke link met een universiteit zorgt voor extra credibiliteit. Vooral in de beginfase komt dat enorm van pas, want als academische gemeenschap sta je wel wat verder van de markt en potentiële klanten.”

Davy Janssens: “Doordat een spin-off kan starten vanuit een stevig onderzoeksfundament, is de innovatie – en de maatschappelijke impact – vaak groter. Bedrijven die gaan innoveren omdat ze in de markt een bepaald potentieel zien, moeten eerst nog op zoek naar de kennis om dat product te ontwikkelen. Zij moeten nog een heel ontwikkelingstraject afleggen, en komen dus vaker tot eenvoudiger producten die minder risico's en investeringen vragen.”

Raf Van Ham: “Als je idee al gesteund wordt vanuit het basisonderzoek, mag je ervan uitgaan dat je iets zal ontwikkelen dat niet alleen innovatief is voor jouw bedrijf, maar dat zelfs op wereldschaal veel potentieel heeft. Dat biedt voor een startend bedrijf immense opportuniteiten, maar ook veel uitdagingen.” ▶

Davy Janssens: “Tegelijkertijd ligt precies daar de grote meerwaarde van spin-offs. Je kan innovaties in de samenleving injecteren die niet gewoon één bedrijf of één sector maar de hele maatschappij vooruithelpen. De impact die je kan creëren, is immens.”

ANDERE TIJDEN. ANDERE VERWACHTINGEN.

In 1991 was het nog niet zo evident om een spin-off op te richten.

Raf Van Ham: “Androme was niet alleen de eerste spin-off van UHasselt. Het was ook één van de eerste spin-offs in Vlaanderen. Bij het brede publiek was het concept nog niet zo bekend. Ik moest in die beginjaren klanten vaak uitleggen dat onze opdrachten niet door studenten zouden uitgevoerd worden. (lacht) De tijdsgeest was ook anders. Fundamenteel onderzoek en onderwijs: dáár zetten universiteiten op in. Alles wat niet meteen tot academische papers leidde, was een ver-van-mijn-bed-show. Commercialisering was absoluut geen prioriteit. Spin-offs ontstonden vooral op initiatief van individuele onderzoekers. Dat je door kennis naar de markt te brengen, maatschappelijk en economisch meerwaarde kon creëren: dat besef begon pas tien jaar later te groeien.”

Davy Janssens: “Heel terecht verwacht de samenleving dat vandaag ook van universiteiten. Jezelf als onderzoeker in een ivoren toren verschansen, is al lang geen optie meer. Maar dit is slechts geleidelijk veranderd. Toen ik in 2005 mijn doctoraat verdedigde, maten we bij het Instituut voor Mobiliteit (IMOB) ons succes nog vooral af aan de kwaliteit van onze publicaties en onderzoeksprojecten. Die focus is daarna stilaan verschoven. Bij de SBO-projecten van VLAIO werd steeds vaker gevraagd om na te denken over de valorisatie van onze onderzoeksresultaten. Hetzelfde bij Europese projecten. Onze onderzoeksstrategie is daardoor, samen met die veranderende maatschappelijke

verwachtingen, spontaan geëvolueerd. Intussen vinden we het vanzelfsprekend dat een valorisatiemanager meekijkt naar het toepassingspotentieel van het onderzoek. En bij de opstart van een doctoraat, denken we op voorhand na over de mogelijke maatschappelijke en economische impact. Een onderzoek dat alleen maar tot innovatieve academische resultaten leidt, maar niet vraaggedreven is vanuit de markt of sector, zullen we vandaag niet snel meer opstarten.”

“In de beginjaren was het concept spin-offs niet echt gekend. Ik moest vaak uitleggen dat onze opdrachten niet door studenten zouden uitgevoerd worden”

Raf Van Ham

EEN NIEUWE BLIK. EEN EXTRA PROFIEL.

Dat veronderstelt wel een andere blik op academisch onderzoek.

Davy Janssens: “Jonge onderzoekers krijgen dat vandaag van bij de start mee. Zij leren vanaf de eerste dag met die valorisatiebril naar hun doctoraatsonderzoek kijken, en vinden dat vaak bijzonder motiverend. Ook via de doctoral schools worden ze daarin getraind. Natuurlijk kan je niet van elke onderzoeker een ondernemer maken. Maar dat hoeft ook niet. Academische onderzoekers die geboren ondernemers zijn: dat blijven witte raven.”

Raf Van Ham: “Onderzoekers kijken vaak met een andere bril naar innovatie als ondernemers. Bij VLAIO zie ik soms de meest indrukwekkende innovatieve ideeën voorbijkomen, maar helaas is die innovatiegraad niet altijd een goede barometer voor het marktpotentieel

van een concept. Een innovatief idee is slechts de eerste stap naar een spin-off. Als ondernemer moet je ook oog hebben voor de businesskant. Wie zijn mijn klanten? Hoeveel is men bereid om ervoor te betalen? Hoe benader je de markt het best? Waar vind je opstartfinanciering? Vroeger werden onderzoekers vaak onvoldoende klaargestoomd voor de zakelijke kant van dat verhaal. Dat is vandaag – ook bij VLAIO – gelukkig anders. Soms is het beter om met een wat minder innovatief product te komen, of andere markten aan te boren dan oorspronkelijk vooropgesteld, om een spin-off zo echt slaag- en groeikansen te geven.”

Gaan academische onderzoeksinstituten daardoor vandaag op zoek naar andere profielen?

Davy Janssens: “Academische publicaties en fundamenteel onderzoek blijven belangrijk voor elke universiteit. Daar zal je altijd goede academische onderzoekers voor nodig hebben. Maar als je als onderzoeksinstituut expliciet op valorisatie wil inzetten, moet je ook andere profielen aanwerven om van een academische vinding naar een vermarktbaar product te gaan. Bij IMOB vertalen we onze inzichten vaak in software-oplossingen. Daar verwachten we dat onze onderzoekers mee over nadenken, maar zij moeten die producten niet zelf ontwikkelen. Daar huren we liever ervaren IT-specialisten voor in. En voor de zakelijke leiding van onze spin-offs gaan we steeds vaker op zoek naar een externe ceo met het juiste profiel. Die ceo begeleiden we in die transitiefase intensief zodat hij inhoudelijk het IP en de markt almaar beter leert kennen. Valoriseren is teamwerk. Je moet de krachten bundelen – ook met externen – om maximale impact te kunnen creëren. Uiteraard hebben die keuzes impact op rekruteringsbeleid. Binnen IMOB werven we veel andere profielen aan naast doctorandi, maar als je van valorisatie echt je missie wil maken, moet je die keuzes wel durven maken.”



Raf Van Ham

MEER BEGELEIDING. MEER SLAAGKANSEN

Krijgen spin-offs vandaag beter begeleiding en omkadering dan 30 jaar geleden?

Raf Van Ham: “Absoluut. Vandaag is er binnen de universiteit ontzettend veel kennis en ondersteuning aanwezig. Vroeger moest je noodgedwongen met al je vragen buiten de universiteit gaan aankloppen. Diensten als Tech Transfer Office (TTO) bestonden nog niet.”

Davy Janssens: “De ondersteuning van TTO is van onschatbare waarde. In een eerste fase ondersteunden ze ons vooral

“Wij leren jonge onderzoekers vanaf de eerste dag met een valorisatiebril naar hun doctoraatsonderzoek te kijken”

Davy Janssens

op juridisch vlak, en dat was al een grote meerwaarde, want als onderzoeker wil je helemaal niet zitten uitzoeken hoe het bijvoorbeeld zit met de IP-rechten van jouw vinding. De laatste jaren begeleiden ze ons op meerdere fronten sterker naar de markt. Door business developers aan de onderzoeksinstituten toe te wijzen, worden we ook inhoudelijk beter begeleid. Zij spelen echt een sleutelrol want ze kennen het onderzoek én de markt bijzonder goed. Een grote meerwaarde.”

Raf Van Ham: Ook in de zoektocht naar startkapitaal kan je de rol van TTO niet onderschatten. Via hun netwerk openen zij heel wat deuren die voor individuele onderzoekers langer gesloten zouden blijven. Daarmee geeft TTO spin-offs vaak een vliegende start. Wij hebben

Androme destijds nog opgestart zonder enige startfinanciering. Dan verloopt die opstartfase toch een stuk trager.”

Ondanks al die extra begeleiding en omkadering groeit niet elke spin-off uit tot een succesverhaal. Ook aan UHasselt zagen we de voorbije 30 jaar spin-offs falen.

Raf Van Ham: “De Androme Group stond de voorbije jaren mee aan de wieg van een aantal andere UHasselt-spin-offs zoals QuESD, Camargus, Ultra Pictura, TinkerTouch en Aristoco (Cubigo). Sommigen groeiden uit tot beloftevolle starters. Bij anderen liep het onderweg ergens mis. Investeren in innovatieve technologieën blijft altijd een risico. De internationale ►

Wist je dat

in haar jonge geschiedenis UHasselt 23 spin-offs oprichtte. 17 daarvan zijn vandaag nog steeds actief.



Davy Janssens

competitie is moordend en je moet echt een stevige nichemarkt vinden – buiten het speelveld van de Microsofts en de Googles van deze wereld – om heelhuids uit de startblokken te geraken. Je moet de juiste financiering aantrekken, een goed team rond je verzamelen en een stevig netwerk uitbouwen in de sector waarin je wil actief zijn. Alle puzzelstukken moeten in elkaar vallen. En dan nog zijn er geen garanties voor succes.”

Davy Janssens: “We verkopen natuurlijk producten die het grote publiek nog niet kent. En onbekend blijft – zeker in het begin – toch ook wel onbemind. Investeren in hooginnovatieve producten blijft daarom altijd een risico. Maar

wij vinden dat falen absoluut moet kunnen, want daar kan je weer belangrijke lessen uit trekken. Vraag dat maar aan de vele ondernemers in Silicon Valley waar de vele falende start-ups niet als iets slechts beschouwd worden. Integendeel misschien zelfs.”

SUCCES HEEFT VEEL GEZICHTEN

Wat is voor jullie een succesvolle spin-off?

Raf Van Ham: “Het hangt ervan af aan wie je de vraag stelt. Investeerders meten succes op basis van de return-on-investment die ze genereren. De overheid zal het eerder uitdrukken in termen van de

werkgelegenheid. En dat is allemaal belangrijk, maar ook de maatschappelijke impact die spin-offs creëren vind ik een belangrijke graadmeter voor succes.”

Davy Janssens: “Succes kan je niet zomaar in cijfers vertalen. Als wij met onze Route2School-projecten één kind leven kunnen redden, dan vind ik dat persoonlijk al een ongelooflijk succes. Dan is het de moeite geweest om dat project mee in de markt te hebben gezet. Natuurlijk denken we op voorhand na over de economische meerwaarde die we met onze spin-offs willen creëren. Maar eigenlijk kan je dat moeilijk inschatten. Het hangt af van zoveel

factoren: wie komt ons team vervoegen? Wie zijn onze partners? Welke risico's en investeringen staan er tegenover? Tot nu toe hebben we met onze IMOB-spin-offs nog niet vaak de stap naar de kapitaalmarkt gezet. Beperkt dat onze spin-offs in hun groei? Wellicht wel, en misschien moeten we dat in de toekomst meer doen. Maar die stap brengt tegelijkertijd wel bijkomende financiële risico's met zich mee."

Raf Van Ham: "De vraag is vooral: wat wil je met je spin-off bereiken? Twintig jaar geleden hebben wij bij Androme veel gebrainstormd over: op korte termijn groeien of niet? Wat willen we op lange termijn? Willen we uitgroeien tot een heel groot bedrijf of willen we vooral dat sterke team van dertig gepassioneerde hoogopgeleiden samenhouden en interessante, innovatieve projecten blijven uitvoeren? Wij hebben destijds voor die laatste optie gekozen en daarmee bewust niet de stap naar de kapitaalmarkt gezet. Heb-

“Vandaag is er binnen de universiteit veel kennis en ondersteuning aanwezig. Vroeger moest je noodgedwongen buiten de universiteit gaan aankloppen”

Raf Van Ham

ben we daarmee onze groeikansen gesnoeid? Zeker, maar als je kapitaal ophaalt, staat er altijd iemand naast jou die mee bepaalt waar dat kapitaal voor gebruikt wordt. Daarmee verlies je als ondernemer het volle zeggenschap over je bedrijf. Vaak verwachten kapitaalverschaffers ook dat je zwaardere risico's neemt om meer return te genereren. Dat was niet de ambitie die wij voor Androme koesterden. Als we Androme binnen tien jaar graag hadden willen verkopen, hadden we een andere keuze gemaakt."

DE TOEKOMST VAN DE SPIN-OFF

Toen de universiteit 50 jaar geleden werd opgericht, bestonden spin-offs nog niet. Welke toekomst zien jullie voor UHasselt-spin-offs de komende vijftig jaar?

Davy Janssens: "De maatschappelijke rol van universiteiten zal almaar groeien. We hebben in Europa maar één grondstof en dat is kennis. Die moeten we dus

voluit blijven ontginnen en ontwikkelen. Met welke inzichten kunnen we de samenleving vooruithelpen? Welke producten en diensten kunnen in de markt drijven het academisch onderzoek steeds meer aan. En spin-offs zijn fantastische vehikels om kennis en innovatie naar de samenleving te brengen. Daarom verwacht ik dat ze de komende vijftig jaar alleen maar belangrijker zullen worden. Dat zal trouwens ook het academisch onderzoek geen windeieren leggen. Spin-offs zorgen zo ook voor nieuwe academische onderzoeksvragen."

Raf Van Ham: "Hoe meer focus er komt op onderzoeksvalorisatie, des te meer spin-offs er gecreëerd zullen worden. Ik verwacht ook dat universiteiten voor die spin-offcreatie vaker de krachten zullen bundelen met bestaande bedrijven, zoals wij met Androme ook al een aantal spin-offs mee ondersteund hebben. Daarmee breng je het beste van twee werelden samen en kan je sneller stappen vooruitzetten."

Davy Janssens: "Hoe meer spin-offs we creëren, des te meer ervaring we opdoen, en des te groter de slaagkansen zullen zijn. Ik denk dat we binnen 50 jaar veel vlotter de transitie van academische kennis naar spin-offs zullen zetten. En daarmee zal onze maatschappelijke impact alleen maar groter worden." ■

Spin-offcreatie als onderzoeksstrategie

Het Instituut voor Mobiliteit (IMOB) zet strategisch in op onderzoeksvalorisatie en spin-offcreatie. Sinds 2014 werden in de schoot van het onderzoekscentrum maar liefst 5 spin-offs opgericht:

- **AbeonaConsult** (2014) biedt slimme oplossingen, software en diensten in het domein van verkeersveiligheid en verplaatsingen. De spin-off commercialiseert producten zoals Route2School en Mobimelder.
- **DriveSimSolutions** (2015) ontwikkelt rijnsimulator-oplossingen (hard- en software).
- **Safe.T** (2018) biedt – samen met verzekeraar Dhont – een innovatief online HR-programma aan voor transportbedrijven en vrachtwagenchauffeurs.
- **VivaDrive** (2019) levert via Digital Feet een AI-platform om de operationele kost van een vloot bedrijfsvoertuigen te verminderen.
- **Take A Seat** (2020) lanceerde SWIDG, een platform dat bij grotere bedrijven personeelsleden automatisch kan matchen om een carpool te vormen.

Kennis delen = impact vermenigvuldigen

Als civic universiteit is UHasselt al vijftig jaar toegewijd aan de regio, maar evenzeer verbonden in en met de wereld. Zo kregen sinds 1993 meer dan 450 wetenschappers uit het Zuiden de kans om aan onze universiteit de Engelstalige masteropleiding biostatistics te volgen. Met de kennis die de studenten hier opdoen, kunnen ze een onmiddellijke impact creëren binnen de gezondheidszorg in hun thuisland. En dat is zeker het geval bij professoren Tobias Chirwa en Ann Mwangi, alumni biostatistiek. ▶



foto onder:

2007
ICP
Get Together Day
op Campus
Diepenbeek



TOBIAS CHIRWA. PROFESSOR BIOSTATISTIEK, UNIVERSITY OF THE WITWATERSRAND (ZUID-AFRIKA)

“Het ICP was méér dan een springplank voor mijn carrière. De hele regio kreeg een duw in de rug”

Van research fellow aan de London School of Hygiene and Tropical Medicine, decaan van de faculteit Wetenschappen in de University of Malawi, tot hoofd van de School of Public Health aan de University of the Witwatersrand: het carrièrepad van professor Tobias Chirwa leest als een succesverhaal. “En dat verhaal is in Diepenbeek geboren”, lacht de biostatisticus uit Malawi.

PASSIE VOOR WISKUNDE

“Mijn passie voor wiskunde is aangeboren, maar ik wou het wel altijd op een betekenisvolle en impactvolle manier gebruiken. Hoe? Daarin was ik een tijdlang zoekende. Toen ik in 1991 in Malawi afstudeerde, stortte ik me eerst op computerwetenschappen, maar dat bleek niet helemaal mijn ding. Statistiek vond ik veel uitdagender. Ik kon als associate lecturer statistiek aan de University of Malawi aan de slag, en greep meteen de kans om mijn kennis nog te verdiepen. Enthousiast ging ik op zoek naar Europese masterprogramma's waarvoor ik een beurs kon krijgen.”

IDOLEN IN DE WERELD VAN DE STATISTIEK

“Ik had het grote geluk dat ik meerdere posities aan Europese universiteiten aangeboden kreeg, maar van zodra ik mij verdiept had in jullie programma, wist ik heel zeker dat ik naar Diepenbeek wou”, vertelt professor Tobias Chirwa. “De opleiding was nog bijzonder jong, maar het curriculum was ronduit impressionant. En het docentenkorps had internationaal zijn sporen al ruimschoots verdiend. De CenStat-proffen zijn – tot op vandaag – echt idolen in de wereld van de statistiek. Dat ik toppers als Paul Jansen, Geert Molenberghs en Marc Aerts niet alleen zou ontmoeten maar ook les van hen zou krijgen, was een droom die uitkwam.”

“In 1995 kwam ik – met hoge verwachtingen maar een klein hartje – naar België. Superspannend allemaal, want ik was nog nooit in Europa geweest. De eerste weken was ik toch wat overdonderd. Misschien zelfs wat geïntimideerd. Mijn Europese medestudenten hadden duidelijk een sterkere vooropleiding. Gelukkig hadden de proffen perfect ingeschat welke gaten in mijn voorkennis gedicht moesten worden. Nog voor de masteropleiding startte, mocht ik een kort – maar intensief – schakelprogramma volgen. Zonder die tussenstap was mijn verblijf in België wellicht minder aangenaam geweest. En de proffen stelden ons ook continu gerust: “Wees niet bang voor de examens”, zeiden ze. “We zijn hier niet om jullie te laten falen, maar om ervoor te zorgen dat je het snapt.” Dat herinner ik me nog goed.”

PITTIG PROGRAMMA

“In Diepenbeek kwam ik in een warme community terecht. De Afrikaanse studenten hielpen elkaar goed, maar we integreerden ook vlot in de grotere studentengroep. Dat was ontzettend fijn. We fietsten samen naar de campus, trokken op uitstap naar toeristische trekpleisters als Brugge en verbreedden onze horizon. Ik bewaar heel mooie herinneringen aan die tijd. Met vele medestudenten werk



ik vandaag ook nog samen. En ook met andere alumni van het ICP die later bij jullie studeerden”, onderstreept professor Chirwa.

“Het programma zelf was ontzettend pittig. En de aanpak was totaal anders dan in Malawi. *It was a whole different ball game*”, lacht hij. “We leerden immers veel over statistische methodologie, maar koppelden daar altijd concrete toepassingen aan. Daarmee werd voor mij heel zichtbaar wat je met biostatistiek kon doen. Dat motiveerde enorm. In Diepenbeek heb ik mijn passie écht gevonden.”

VAN LONDEN TOT JOHANNESBURG

“Dankzij de sterke basis die ik in het ICP kon bouwen, was ik klaar voor de volgende stap. Ik kreeg de kans om aan de London School of Hygiene and

“Dat ik toppers als Paul Janssen, Geert Molenberghs en Marc Aerts niet alleen zou ontmoeten maar ook les van hen zou krijgen, was een droom die uitkwam”

Tobias Chirwa

Tropical Medicine (LSHTM) te docteren, en bleef nadien ook – vanuit Mwanza (Tanzania) – als research fellow voor de LSHTM werkzaam. Ik focuste op HIV- en SOA-onderzoek en nadien ook nog op de twee andere grote Afrikaanse uitdagingen in de gezondheidszorg: tuberculose en malaria. Dat was ook op methodologisch vlak een goede match, want longitudinal en survival data analysis boeiden mij mateloos.”

“Ik ben ontzettend dankbaar voor de kansen die ik in Diepenbeek heb gekregen. En die kansen wil ik ook graag aan jonge Afrikanen geven. Ik wil er mee voor zorgen dat ook de volgende generaties biostatistici een goede opleiding krijgen en mee antwoorden kunnen formuleren voor de grote gezondheids- ▶

Wist je dat

Ook de School voor Mobiliteit sinds 2017 een ICP Transportation Science heeft? En dat intussen al 70 studenten uit het Zuiden in Diepenbeek een tweejarige masteropleiding volgden met de specialisatie Traffic Safety?



uitdagingen in onze samenleving.”, stelt Tobias Chirwa die sinds 2008 werkt als professor Biostatistiek aan de University of the Witwatersrand in Johannesburg. “Ik geef les aan masterstudenten en biedt statistische ondersteuning aan alle onderzoekers van de faculteit Gezondheidswetenschappen. Als programmadirecteur van het consortium of advanced biostatistics training in Sub-Saharan Africa en hoofd van de School of Public Health werk ik actief mee aan de capaciteitsbouw van biostatistici in deze regio. Want deze regio kampt echt met een acuut tekort aan goed opgeleide biostatistici. Door in een grootschalig Noord-Zuid-consortium de krachten te bundelen met negen Afrikaanse landen en sterke partners uit het Noorden, proberen we dit aan te pakken. We ontwikkelen master- en doctoraatsprogramma's voor jonge wetenschappers uit de regio. De voorbije vijf jaar volgden zo al 130 masterstudenten en bijna 30 doctorandi een sterke opleiding. Dat zijn 160 biostatistici die mee het verschil kunnen maken. Een realisatie waar ik supertrots op ben.”

IMPACT IN HET KWADRAAT

“Deze Afrikaanse regio heeft het voorbije decennium al ongelooflijke stappen voorwaarts gezet op vlak van capaciteitsopbouw in de biostatistiek. En dat is altijd het resultaat van teamwork.

“Ik bewaar heel mooie herinneringen aan mijn studie in Diepenbeek en met vele medestudenten werk ik vandaag nog altijd samen”

Tobias Chirwa

UHasselt heeft in dat verhaal een heel bijzondere rol gespeeld. We mochten ons masterprogramma enten op jullie curriculum en konden zo een vliegende start nemen. Daarnaast komen UHasselt-proffen nog steeds enthousiast naar Zuid-Afrika om mee cursussen te schrijven en helpen ze ons binnenkort ook PhD-studenten begeleiden. Intussen mogen we vrij gebruikmaken van hun cursusmateriaal. Geen overbodige luxe, want op masterniveau bouwden we intussen wel al heel wat kritische massa op. Op PhD-niveau blijft het tekort voelbaar. Doordat we tegelijkertijd ook nood hebben aan docenten biostatistiek – en niet iedere docent een even stevige basis heeft – kunnen we die struikelblokken dankzij dat cursusmateriaal toch wat opvangen. Het ICP Biostatistics heeft niet alleen voor mij persoonlijk heel wat deuren geopend. De impact van het programma reikt veel verder. Deze hele regio heeft erbij gewonnen.”

foto boven:

UHasselt-alumni
ICP biostatistics



ANN MWANGI. PROFESSOR BIOSTATISTIEK, MOI UNIVERSITY (KENIA)

“We zijn er nog niet,
maar we geraken
er wel”

“Overal ter wereld heeft men nood aan goed opgeleide biostatistici, maar in Kenia is die nood toch nog wat hoger”, stelt professor Ann Mwangi. “Voor zoveel problemen waarmee dit land geconfronteerd wordt, is expertise in de biostatistiek nodig. Maar die professionals zijn er vandaag nog niet. Dat ik na het ICP Biostatistics die capaciteit in mijn thuisland mee wou helpen opbouwen, stond als een paal boven water.”

VAN LANDBOUW
NAAR GEZONDHEIDSZORG

“Toen ik mijn bachelordiploma Science behaalde aan de Jomo Kenyatta University of Agriculture and Technology wist ik nog niet veel over biostatistiek”, lacht Ann Mwangi. “Pas in mijn job bij het International Livestock Research Institute (ILRI) leerde ik het veld beter kennen. Hier werkte een UHasselt-doctorandus aan zijn onderzoek en zo heb ik voor het eerst over het ICP Biostatistics gehoord. Toen ik Paul Janssen tijdens een infosessie over dat programma hoorde vertellen, wist ik het zeker: dát wil ik ook graag volgen. Dat je wiskunde kon toepassen om gezondheidsuitdagingen aan te pakken, sprak tot mijn verbeelding.”

STATISTIEK IS TEAMSPORT

“Na mijn toelating tot het ICP was ik dolgelukkig”, onderstreept de Keniaanse professor. “In september 2002 arriveerde ik in België. Na een zware reis wachtte een serieuze cultuurschok en ook aan het klimaat kon ik maar moeilijk wennen. Maar daarnaast waren mijn jaren in Diepenbeek een fantastische ervaring. We werden schitterend verwelkomd en in die internationale studentengroep voelde ik me snel thuis.”

“Het programma was voor mij een echte eye-opener. We focusten niet alleen op de theorie, maar mochten meteen ook met heel concrete toepassingen aan de slag. Vaak zelfs in groep. Dat was een groot verschil met mijn opleiding in Kenia. In plaats van de onderlinge competitie aan te moedigen, stimuleerde men aan UHasselt net dat teamwerk. Inspirerend, en een goede keuze, want in ►





ons vakgebied moet je altijd samenwerken. In je eentje kan je in de biostatistiek helemaal niets.”

VAN MOI NAAR BROWN

“Mijn passie voor biostatistiek kwam in het ICP voluit tot bloei. Al snel begon ik te dromen van een doctoraat. Maar in welk domein ik verder wou specialiseren, wist ik nog niet goed. Dus keerde ik even terug naar Kenia waar ik vrijwel meteen aan de slag kon bij Ampath (Academic Model Providing Access to Health Care), een partnerschap tussen Moi University, Moi Teaching and Referral Hospital, een aantal Noord-Amerikaanse universiteiten en de Keniaanse overheid. Een boeiende werkplek, waar ik intussen het merendeel van mijn carrière aan de slag ben. Dat ik die fantastische job kreeg, heb ik te danken aan het ICP. Door alle discussies, mondelinge examens en presentaties was ik fantastisch voorbereid voor mijn interview.”

“Bij Ampath beschikten we niet over gegevens uit klinische trials, maar wel over observationele gegevens van patiëntencohorten uit de zorg, en ik merkte dat we daar nog kansen lieten liggen. De vraag om die data nog beter te gebruiken om beleidsbeslissingen te ondersteunen, hield me steeds meer bezig. De puzzelstukjes vielen wonderbaarlijk in elkaar want niet veel later kreeg ik de kans om aan Brown University te doctoreren rond dat thema. Via Ampath hadden we sterke linken met Brown, en de Amerikaanse proffen kenden de UHasselt-proffen en de reputatie van het ICP. Ze wisten dat ik goed opgeleid was. Ik hoefde daar niemand van te overtuigen.”

NIEUWE GENERATIE BIOSTATISTICI

“In totaal bleef ik bijna vier jaar in de Verenigde Staten, maar van zodra ik mijn doctoraat afgerond had, keerde ik terug naar Kenia. Dat vond ik vanzelfsprekend. Ik heb het grote geluk gehad om excellente expertise op te doen in de biostatistiek, een domein dat dit land echt vooruit kan helpen. Dat ik daarmee een bijdrage zou leveren voor mijn thuisland stond buiten kijf.”



Sinds 2019 werkt Ann Mwangi als associate professor Biostatistiek aan Moi University. In die rol kan ze niet alleen impressionante academische onderzoekssuccessen voorleggen, maar is ze ook actief betrokken bij de uitbouw van de bachelor- en masteropleiding Biostatistiek. “De volgende generatie biostatistici klaarstomen voor de gezondheidsuitdagingen in deze regio, vind ik enorm belangrijk. En nu we hier in Kenia de

werkinsproject tussen Moi University en Brown University rond HIV-onderzoek. “Ook in NAMBARI ligt onze focus op de uitbouw van goede opleidingsprogramma’s op master- en PhD-niveau. Sinds 2014 rolden we programma’s uit, waarmee onze studenten – en studenten uit andere Afrikaanse landen – een semester naar Brown University kunnen gaan. Een grote meerwaarde. Daarnaast organise-

foto onder:

ICP North
Workshop 2022
aan UHasselt

“We werden schitterend verwelkomd in Diepenbeek en in die internationale studentengroep voelde ik me snel thuis”

Ann Mwangi

stap zetten van de klassieke naar elektronische datacollectie, proberen we onze studenten ook daar goed in op te leiden.”

SAMENWERKINGEN EN PARTNERSCHAPPEN

De UHasselt-alumna coördineert ook NAMBARI, een grootschalig samen-

ren we ook workshops waar biostatistici uit sub-Sahara Afrika elkaar ontmoeten en van elkaar kunnen leren. Want ook met partners uit het Zuiden willen we de banden sterker aanhalen.”

“We hebben al een hele weg afgelegd. Twintig jaar geleden werden in het Zuiden gecollecteerde gezondheidsdata, ►



systematisch in het Noorden geanalyseerd. Zelf hadden we daar de capaciteit niet voor. Dat is vandaag gelukkig al anders. Dat is goed nieuws, maar betekent nog lang niet dat we al op eigen kracht verder kunnen. We moeten onze curricula nog verder verbeteren en – ook onderling – beter op elkaar afstemmen. Een aantal ICP-alumni en UHasselt-professoren als Paul Janssen en Ziv Shkedy helpen ons daarbij. Die ondersteuning blijft van onschatbare waarde.”

OP EIGEN BENEN

“Waar ik van droom? Op persoonlijk vlak hoop ik nog full professor te worden”, lacht Ann Mwangi. “Maar de droom die ik koester voor dit land is veel groter. Ik hoop dat ik de dag mag meemaken dat het Zuiden op vlak van biostatistiek volledig op eigen benen kan staan. Dat we zowel op vlak van onderwijs als onderzoek echt in staat zijn om onze eigen uitdagingen aan te pakken. Daar zijn we vandaag nog niet helemaal, maar stilaan geraken we er wel.” ▪

ICP BIOSTATISTICS

“Onze internationale master in de Biostatistiek is organisch gegroeid uit de oprechte interesse van onze founding fathers Paul Janssen en Noël Veraverbeke voor wat er in het Zuiden gebeurde. Uit idealisme, want ter plaatse waren de noden op het gebied van landbouw en gezondheidszorg bijzonder groot”, zegt prof. dr. Niel Hens, promotor van het ICP Biostatistics.

“De statistische technieken verschillen op zich niet zo veel van de onze, maar de omstandigheden waarin een statisticus zijn onderzoek moet voeren, zijn vaak wel anders. En ook het onderzoeksobject zelf kan verschillen. HIV ontwikkelt zich in Afrika bijvoorbeeld heel anders dan hier. Het virus muteert aan een razend tempo, en geneesmiddelen die bij ons heel effectief zijn, werken niet noodzakelijk ook daar. Je kan dus niet zomaar alle Europese onderzoeksresultaten extrapoleren naar die landen. Ook lokaal moet er veel onderzoek gebeuren. Zonder goed opgeleide mensen die ter plaatse actief zijn en tegelijkertijd sterke banden onderhouden met de rest van de wereld, kan je maar weinig beginnen. Precies daarin wil ons ICP-programma een rol spelen.”



Luc Sels

Rector Katholieke Universiteit Leuven

De Universiteit Hasselt heeft zich in 50 jaar snel ontwikkeld tot een 'civic university' met een sterke reputatie. Dat laat het beste vermoeden voor de volgende 50 jaar. Het uitgebouwde profiel en de bijzondere identiteit creëert kansen voor de regio. De bijdrage als innovatiespeler in het Vlaamse ecosysteem, met ook afdelingen van imec en VIB evenals bij Energyville, is zonder meer betekenisvol. Namens KU Leuven wens ik Universiteit Hasselt het allerbeste toe in haar verdere ontwikkeling. De samenwerking in onderwijs en onderzoek ervaren we als grote meerwaarde. Die synergie is cruciaal voor de uitbouw van de Vlaamse onderwijsruimte. De intense samenwerking komt de hele Limburgse regio ten goede.

KU LEUVEN



Universiteit
Antwerpen

Beste UHasselt

Proficiat met jullie 50ste verjaardag! We wensen jullie een feestjaar zonder beperkingen, met de hele academische gemeenschap.

De universiteiten van Hasselt en Antwerpen zijn al vele decennia verbonden, ook letterlijk door de E313. Anders dan die 'snel'weg wordt onze samenwerking niet gehinderd door files, maar staat zij onder meer voor gezamenlijk succes in nanotechnologie, materiaalonderzoek, chemie en meerdere opleidingen. Maar nog veel liever kijken we uit naar de toekomst. Wij kijken uit naar een verdere samenwerking.

Feest ze!

Herman Van Goethem

Rector Universiteit Antwerpen

AUHL

ASSOCIATIE UNIVERSITEIT-HOGESCHOLEN LIMBURG

Sommigen twijfelden vijftig jaar geleden aan de levensvatbaarheid van een Limburgse universiteit. Die evolueerde echter van het LUC met 322 studenten in zes opleidingen naar UHasselt met meer dan 6.700 studenten in 52 opleidingen. Ik ben dan ook heel blij met deze verjaardag, en met onze porseleinen bruiloft: al 20 jaar een prachtige samenwerking tussen Hogeschool PXL en UHasselt in de AUHL.

Hendrik Verbrugghe

Voorzitter Associatie

Universiteit-Hogescholen Limburg

Rik Van de Walle

Rector Universiteit Gent

50 jaar, vijf decennia. Verbluffend weinig als je ziet welke stempel UHasselt drukt.

Het LUC moest een regio nieuwe kansen bieden die vocht voor haar toekomst. UHasselt is tot op vandaag vervuld van dat engagement en zet mee de toekomst uit. Van Limburg maar steeds vaker ook die van (ver) daarbuiten.

Ik hoop dat nog vele mijlpalen mogen volgen. Voor UHasselt, alle Limburgers én alle andere wereldburgers.!



UNIVERSITEIT
GENT

PXL

Vijftig jaar UHasselt, een gouden jubileum voor een piepjonge universiteit. Elke Limburger stond destijds achter een universiteit in de eigen provincie om de participatie van Limburgse jongeren aan het hoger onderwijs op te krikken tot het Vlaams gemiddelde. Uit de cijfers blijkt dat dit doel nog steeds niet bereikt is en daarom blijft verdere groei noodzakelijk. Laten we er samen voor gaan!

Ben Lambrechts

Algemeen Directeur Hogeschool PXL



UCLL
HOGESCHOOL

Proficiat aan onze burens op campus Diepenbeek! UHasselt kan terugblikken op 50 jaar sterk onderwijs en innovatie die Limburg op de internationale kaart zetten. Samen met UHasselt wil hogeschool UCLL mee de motor zijn van een rechtvaardige en welvarende regio voor iedereen. UCLL kijkt uit naar de volgende decennia van krachtige samenwerking en naar de ontwikkeling van het Masterplan in Diepenbeek dat we samen met UHasselt en andere partners gaan realiseren."

Marc Vandewalle

Algemeen directeur UCLL



GENERATIE(S)STUDENTEN

Het zit in de familie!

De gezelligste familie van Vlaanderen? Dat moet de familie Vandekerkhof zijn. Breng papa Jos, zoon Pieter en dochter Lien samen aan tafel en er wordt gegarandeerd gelachen. De Vandekerkhofs delen niet alleen eenzelfde gevoel voor humor, ze scheppen ook alle drie veel trots uit hun werk en leggen de lat graag hoog: als medisch directeur van het Jessa ziekenhuis, professor Ondernemerschap aan UHasselt en huisarts in Tongeren. En ze hebben nog meer met elkaar gemeen, want ze studeerden allemaal – met veel plezier – aan UHasselt.

(G)EEN FEESTBEEST

“Ik was er meteen het eerste jaar bij toen het LUC haar deuren opende”, vertelt Jos Vandekerkhof trots. “De campus was nog een bouwwerf, de cursussen moesten nog gedrukt worden en men had van heinde en verre proffen naar Diepenbeek gehaald om de opleiding te kunnen starten.”

Heb jij destijds getwijfeld over waar je zou studeren?

Jos Vandekerkhof: “Ik woonde in Stevoort en was vooral blij dat de opleiding geneeskunde hier in Diepenbeek opgericht werd. Daardoor kon ik elke dag gewoon met de fiets naar de campus komen.”

Lien Vandekerkhof: “Het was in die tijd voor papa ook financieel allerm minst evident om op kot te gaan in Leuven. Het feit dat de universiteit hier opende, is een beetje zijn kans geweest.”

Jos Vandekerkhof: “De opleiding geneeskunde duurde destijds nog zeven jaar, en aan het LUC kon je enkel de kandidaatsopleiding volgen. Daarna moest

ik dus toch nog vier jaar in Leuven gaan studeren, maar dat was inderdaad niet zo simpel. Mijn studies betaalde ik grotendeels zelf: door met de bakkerskar rond te rijden, peren te plukken en in een zagerij te werken.”

Veel tijd om te feesten was er dan wellicht niet.

Jos Vandekerkhof: “Toen was er hier ook

Jos Vandekerkhof: “Dat moest ook wel. Als ik niet slaagde in eerste zittijd, was er niet genoeg tijd om te werken. Bovendien had ik in de middelbare school Latijn-Grieks gedaan en moest ik voor de wetenschappelijke vakken een hele inhaalbeweging maken. Het tempo lag hoog. De moeilijkheidsgraad ook. In het begin was ik toch wat bang dat het niet zou lukken. Pas toen ik op mijn eerste examen – dat was fysica – een 14 haalde, werd ik er wat geruster in.”

GEÏMPORTEERDE PROFFEN

Lien trad 26 jaar later in jouw voetsporen. Ook zij kwam in Diepenbeek geneeskunde studeren.

Lien Vandekerkhof: “En ook ik kwam elke dag van

Stevoort naar de campus.”

Jos Vandekerkhof: “Maar jij kwam niet met de fiets, maar met de auto.” (lacht)

Lien Vandekerkhof: “Een deel van papa’s verhalen waren herkenbaar: ook wij kregen les in kleine groepjes, moesten veel zelfstandig werken en de leerstof werd van in het begin van onze opleiding bijzonder praktisch toepasbaar aangeleerd,

“Aan expertise is er hier geen gebrek. En straks komt daar de Health Campus nog bij. Dat is ronduit impressionant”

Jos Vandekerkhof

nog niet veel gelegenheid om te feesten. Pas het tweede jaar opende de Villicus, maar dat was het dan ook. De campus Diepenbeek was toen toch vooral een studeercampus. Ik ben eigenlijk pas later in mijn leven een feestbeest geworden.”

(Lien en Pieter barsten in lachen uit)

Lien Vandekerkhof: “Papa was een heel serieuze student.”

maar intussen was er toch ook veel veranderd. Ik hoorde bij de tweede lichting die een ingangsexamen moest afleggen. En het tienwekensysteem waar papa over verteld had, was intussen ingeruild voor een systeem van vijf weken les en één week examens. Dat vond ik eerlijk gezegd bijzonder zwaar. Toen ik hier na drie jaar afstudeerde, had ik het gevoel dat ik continu in examenmodus had gezeten.”

Jos Vandekerckhof: “Ook de proffen waren allemaal anders. In mijn tijd kregen we voornamelijk les van geïmporteerde proffen van buitenaf, terwijl Lien les kreeg van proffen die ik professioneel kende – ik was intussen al 13 jaar chirurg – zoals professor Paul Steels en Marjan Vandersteen.”

Lien Vandekerckhof: “Op vlak van studentenleven viel er in de jaren 90 al wel meer te beleven in Diepenbeek, maar erg enthousiast heb ik mij daar niet op gestort. Ik was in die tijd heel actief in de jeugdbeweging, en daar ging het overgrote deel van mijn vrije tijd naar uit. Ik heb al wat meer gefeest dan papa, maar dat vervalt in het niets als je vergelijkt met Pieter.” (lacht)

Jos Vandekerckhof: “Pieter heeft het feestgemiddelde van de familie Vandekerckhof ruimschoots goed gemaakt.” (lacht)

“Het onderwijssysteem aan UHasselt heeft in al die jaren niet ingeboet aan innovativiteit. De opleiding geneeskunde is hier nog steeds heel anders dan elders in Vlaanderen”

Lien Vandekerckhof

DOCTOR TUSSEN DE DOKTERS

Pieter was op meer dan één manier het buitenbeentje van de familie. Hij is de enige die niet de medische richting is uitgegaan.

Jos Vandekerckhof: “En toch was dat wel het initiële plan. Hij was gewoon te lui om voor het ingangsexamen te studeren. Zonder voorbereiding is hij dat komen afleggen. De resultaten waren navenant.”

Pieter Vandekerckhof: “Mag ik mijn eigen verhaal vertellen, papa? (lacht) Dat ik geneeskunde zou komen studeren, had ik eigenlijk nooit in vraag gesteld. Papa was dokter, mama verpleegkundige, Lien had geneeskunde gestudeerd, mijn andere zus werkt in het labo van het Jessa ziekenhuis, ... Ik had het gevoel dat het

een beetje van mij verwacht werd.”

Jos Vandekerckhof: “Komaan Pieter, dat geloof je toch zelf niet.” (lacht)

Pieter Vandekerckhof: “Ik deed ook graag biologie in de middelbare school; geneeskunde leek mij zo’n voordehandliggende keuze. Maar dat ingangsexamen was er een beetje te veel aan. Ik had op de middelbare school in juni nog maar pas examens afgelegd en vond dat ik wel wat vakantie verdiende. Dat ik niet zou slagen voor dat toegangsexamen werd mij na vijf minuten examentijd al duidelijk, dus maakte ik mij op voor plan B: starten in de opleiding biomedische wetenschappen om een jaar later alsnog de overstap naar geneeskunde te maken. Maar dat is een beetje anders uitgedraaid.” ▶

1973: Eerste lichting studenten geneeskunde UHasselt



Carine Neven

Secretaris *beweging.net*

50 jaar geleden heeft UHasselt een stevig fundament voor de democratisering van het Hoger Onderwijs in onze provincie gelegd. En zoals onze samenleving evolueert en zich ook aanpast, zal onze universiteit dat ook de volgende 50 jaar moeten blijven doen. Er liggen nog verschillende uitdagingen om samen aan te pakken zoals mobiliteit, betaalbare studentenhuysvesting en doorstroming vanuit het secundair onderwijs. En daar willen wij als Beweging.net Limburg mee onze schouders blijven onder zetten.



ABVV Limburg

ABVV Limburg wenst Universiteit Hasselt te feliciteren met haar 50-jarig bestaan en hoopt dat de universiteit ook in de toekomst haar rol als motor van de Limburgse economische ontwikkeling zal blijven waarmaken. Wij wensen haar veel succes met de verdere uitbouw van een innovatief opleidingsaanbod zodat er een einde komt aan de huidige braindrain uit onze provincie.

Georges Achten

Secretaris *ABVV Limburg*

Ruben Lemmens

Gedelegeerd bestuurder *VKW Limburg*

Een ambitieuze regio die naam waardig dient onderwijsinstellingen te hebben met diezelfde kenmerken. In Limburg hebben we dat zowel via universiteit als hogescholen. Het is gepast hier hulde te brengen aan de geweldige inzet met bijhorende resultaten die in de afgelopen 50 jaar door zovelen is verwezenlijkt namens UHasselt. VKW blijft trouwe compagnon de route met UHasselt en kijkt hoopvol naar een ambitieuze toekomst. Ad multos annos.



UNIZO Limburg

Als je 50 wordt, heb je Abraham gezien en word je beschouwd als een wijze man of vrouw. Universiteit Hasselt is reeds lang een wijze kennisinstelling bestaande uit wijze mannen en vrouwen die hun stempel op een hele generatie afgestudeerden hebben gedrukt. Bedankt voor het verrijken van onze provincie en het klaarstomen van de vele jongeren die onze KMO's van de nodige frisse kennis voorzien.

Op naar de volgende 50 jaar !

Bart Lodewyckx

Gedelegeerd bestuurder *Unizo Limburg*

Tom Vanham

Directeur *LRM*

Gefeliciteerd UHasselt

Een halve eeuw onderzoeken, kennis vergaren en kennis delen, opleiden en begeleiden, netwerken, valoriseren en realiseren: UHasselt is breed vertakt en diepgeworteld in onze provincie. 50 jaar kan al tellen in mensenjaren, in universiteitsjaren is UHasselt evenwel nog piepjong. UHasselt lijkt in vele opzichten op de Limburgse investeringsmaatschappij LRM: verankerd in Limburg, impactvol, dynamisch, civic, ... Net daarom is onze samenwerking steeds erg vruchtbaar en bijzonder constructief. Van harte gefeliciteerd met jullie jubileum!



Oxygen for growth

Johann Leten

Gedelegeerd bestuurder *VOKA Limburg*

De afgelopen vijf decennia is UHasselt uitgegroeid tot een van de kennismotoren van onze provincie. De unief staat voor academische kennis, praktisch vertaald. Cruciaal in een triple helix model. Via verschillende wegen proberen wij vanuit Voka - KvK Limburg samen met UHasselt de afstand tussen de academische wereld en de bedrijfs wereld te verkleinen. Het is een gezamenlijke ambitie waar we de komende jaren samen aan zullen blijven werken. Voor ons staat het buiten kijf dat UHasselt een volwaardige universiteit binnen het Vlaamse onderwijslandschap is, een universiteit die alle middelen en mensen verdient om verder te groeien in het belang van onze Limburgse samenleving. Van harte proficiat met jullie 50ste verjaardag!



**Kamer van
Koophandel
Limburg**



Lien Vandekerckhof: “Achteraf gezien, maar goed. Ik weet eigenlijk niet wat Pieter destijds gedacht heeft. Hij valt al flauw als hij nog maar aan bloed denkt.” (lacht)

Pieter Vandekerckhof: “Ik ben met veel enthousiasme aan biomedische wetenschappen begonnen. Ik heb me laten dopen bij Biomedica en heb mij volop gestort op het studentenleven. Dat beviel me veel beter dan de opleiding zelf. (lacht) Met dat 10-wekensysteem duurde het bovendien niet lang voor dat duidelijk werd. In de eerste examenperiode ging het nog goed met het examen biologie, maar toen het chemie-blok begon, werd de tegenzin almaar groter. Ik werd daar echt ongelukkig van.”

Jos Vandekerckhof: “Wat hij dan wel wou studeren? Daar had hij geen idee van. Om dat te ontdekken moest hij eerst een paar keer naar Leuven om bij vrienden wat lessen te gaan volgen in verschillende richtingen. Eigenlijk was dat gewoon een excuus om daar te gaan feesten.”

Pieter Vandekerckhof: “Maar zo heb ik wel ontdekt dat ik TEW interessant vond. En het laatste trimester heb ik meteen hier aan het LUC nog twee vakken afgelegd in die opleiding. Die opleiding beviel mij veel beter. Alles ging veel vlotter. Ik was gemotiveerd om te studeren. En ik kwam in een superfijne vriendengroep terecht.”

FEESTEN EN STUDEREN

Jij hebt duidelijk een heel andere studententijd beleefd?

Pieter Vandekerckhof: “Ik heb meer plezier gemaakt dan papa en Lien. Op de campus zelf ging ik graag bij Gérard een pintje drinken aan de toog. De Fitlink-fuiven miste ik ook niet graag, en op donderdag kon je mij vinden bij Ambiorix in Hasselt. Heerlijke tijden waren dat.”

Lien Vandekerckhof: “Hij was een heel ander type student. Hij was wel beleefd, maar had toch een grotere mond dan wij. En in zijn rood-witte puma-jogging, met rode puma-schoentjes en een rood mutsje, was hij ook een veel opvallender verschijning.”

Pieter Vandekerckhof: “Ik hoop dat daar geen foto’s van zijn. (lacht)”

Maar ook jij koos dus bewust voor Diepenbeek.

Pieter Vandekerckhof: “Met mijn persoonlijkheid wist ik ook wel dat Leuven geen goed idee was. Het tien-wekensysteem werkte veel beter voor mij. En papa en Lien hadden altijd heel positief over hun studiejaren in Diepenbeek verteld.”

Lien Vandekerckhof: “Ik denk dat ik hem eigenlijk een paar jaar eerder al warm gemaakt heb voor UHasselt. Ik heb hem eens meegebracht naar de campus toen hij een jaar of veertien was. Mama en papa waren op reis, Pieter wou niet naar

school, dus kwam hij met mij mee naar de les. Hij heeft zich toen goed geamuseerd op de agora. Volgens mij heeft die ervaring uiteindelijk zijn keuze bepaald.”

LINKEN MET DE UNIVERSITEIT

Jullie studiejaren liggen intussen een aantal jaren achter jullie, en toch hebben jullie allemaal nog banden met UHasselt.

Lien Vandekerckhof: “Bij mij komen regelmatig studenten huisartsenstage lopen. Dat vind ik heel fijn.”

Jos Vandekerckhof: “Ook ik ben als vasculair chirurg lang stagemeester heelkunde geweest voor aso’s en stagiairs geneeskunde. Als medisch directeur van het Jessa Ziekenhuis heb ik vandaag nog sterkere link met UHasselt via het Limburg Clinical Research Centre (LCRC), en het RCMC (Remote Clinical Monitoring Centre). Bovendien geven de meeste Jessa-artsen hier ook les.”

Pieter Vandekerckhof: “En ik ben uiteindelijk ook doctor geworden (lacht) en werk hier intussen als professor ondernemerschap aan de faculteit bedrijfseconomische wetenschappen”

Jos Vandekerckhof: “De stroper is boswachter geworden.”

Is de universiteit intussen erg veranderd?

Jos Vandekerckhof: “De universiteit is groot

geworden. Dat kleine gebouwtje van vijftig jaar geleden is uitgegroeid tot een echte campus. En op vlak van geneeskunde is de impact van de universiteit vandaag een stuk groter dan toen. Vele artsen in ons ziekenhuis hebben intussen een PhD en geven hier les. Aan expertise geen gebrek. Als ze willen, kunnen ze hier morgen een masteropleiding opstarten. En straks komt daar de Health Campus nog bij. Dat is ronduit impressionant.”

Lien Vandekerckhof: “Ik vind het mooi dat het onderwijssysteem in al die jaren niet ingeboet heeft aan innovativiteit. De opleiding geneeskunde was – en is nog steeds – heel anders aan UHasselt, dan elders in Vlaanderen. Veel directer toegepast, met veel actievere werkvormen en weinig afstand tussen proffen en docenten.”

Jos Vandekerckhof: “Zelfs in die begin-

jaren gingen we het eerste jaar al op stage. Dan mochten we met een prof mee naar het ziekenhuis in Genk en konden we echt met patiënten praten.”

Pieter Vandekerckhof: “Dat unieke model blijft tot op vandaag onze USP. En je merkt dat het echt werkt. De positieve

geneeskunde, maar ook in mijn domein onderhouden we nauwe netwerken met LRM, Limburg StartUp,... Dat maakt het alleen nog boeiender.”

EEN GOEDE MATCH

De familie Vandekerckhof en UHasselt: het is een goede match.”

Pieter Vandekerckhof: “Absoluut.”

Lien Vandekerckhof: “We hebben hier alle drie op onze eigen manier een heel fijne studententijd beleefd.”

Jos Vandekerckhof: “En we hebben ook veel gemeen met de universiteit. Ook

de Vandekerckhofs zijn innovatief, nemen graag initiatief, zijn ambitieus in wat we doen en.... Ook wij houden van een gezellige sfeer waarin er altijd gelachen mag worden.” ▪

“Pieter heeft het feestgemiddelde van de familie Vandekerckhof ruimschoots goed gemaakt”

Jos Vandekerckhof

elementen uit die beginjaren hebben we nooit losgelaten, maar intussen is de civic rol die we opnemen wel gegroeid. Wat we hier aan de universiteit doen, is vandaag nog mooier ingebed in het regionale ecosysteem. Niet alleen in de



Kaat Mendonck

Hoofdredacteur Radio2 Limburg

Wij waren erbij toen jullie geboren werden: in 1973, aan de oevers van de Demer in Diepenbeek. Wij zagen jullie opgroeien: tienduizenden studenten studeerden af en jullie gaven Limburgse jongeren toegang tot hoger onderwijs. Ook in de toekomst zullen we jullie volgen en laten horen. Jullie bouwen verder aan nieuwe campussen, bepleiten de noodzaak van bijkomende opleidingen, jullie verzetten wetenschappelijke bakens. Samen met de afgestudeerden proberen jullie van Limburg een betere, welvarende plek te maken. Jullie geven de regio een stem. En dat klinkt als muziek in onze oren. Van professor tot student: jullie zullen blijven weerklinken op onze radio en online.

radio2



DOCHAKUKA!

"The most dangerous worldview is the worldview of those we have not viewed the world", een uitspraak van een groot wetenschapper, Edward Osborne Wilson.

Universiteit Hasselt slaagt erin de globale uitdagingen lokaal te vertalen, internationaal opmerkelijke onderzoeksresultaten te behalen en succesvolle spin-offs te ontwikkelen. Blijf de ongetemde uitdagingen van de toekomst met voldoende "wildigheid" benaderen en onderzoeken. Blijf jongeren inspireren en opleiden tot topwetenschappers. Blijf wetenschap verbinden met de samenleving. Proficiat.

[Dochakuka is Japans voor globale lokalisatie, oftewel "Glokaal"]

Ignace Schops

Directeur Regionaal Landschap Kempen & Maasland
Eredactor Universiteit Hasselt

HET
BELANG
VAN
LIMBURG

U Hasselt is een universiteit om trots op te zijn. Het is een hefboom voor een sterker en beter Limburg. De civic gedachte die U Hasselt hoog in haar vaandel draagt, is bijzonder mooi. Deze universiteit wil niet alleen topkwaliteit op academisch vlak, ze wil ook haar verantwoordelijkheid ten opzichte van de regio ten volle dragen. Daarom wensen we U Hasselt een ambitieuze en succesvolle toekomst. Het groeiplan ligt op tafel. Het belang ervan kan niet onderschat worden. We beloven met de krant om in de komende jaren mee de schouders te zetten onder de verdere uitbouw van 'onze' universiteit. Maar vandaag mag er eerst gefeest worden. Vanwege alle medewerkers van Het Belang van Limburg: een heel gelukkige verjaardag!

Indra Dewitte

Hoofdredacteur Het Belang van Limburg

tv

Als U Hasselt viert, viert Limburg mee, want als het goed gaat met de universiteit, gaat het goed met Limburg en omgekeerd. Limburg zendt zijn zonen en dochters uit en de wereld zendt zijn zonen en dochters naar Limburg. Elke Limburgse politicus, ondernemer, wetenschapper, kunstenaar, academicus, elke inwoner, iedereen met een hart voor Limburg, moet zijn schouders blijven zetten onder de verdere uitbreiding van U Hasselt. Geen grotere wissel op de toekomst van Limburg en de Limburgers dan de universiteit. En ook TV Limburg viert mee. Het is onze ambitie om ook de volgende 50 jaar even kritisch, nieuwsgierig en betrokken vragen te blijven stellen en verslag uit te brengen over de jongste, de mooiste, de groenste en beste universiteit van Vlaanderen.

Eddy Eerdeken

Hoofdredacteur TV Limburg

10
Since
1933

